

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/75/2015
Identifikačné číslo spisu: 5014200586
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5014200586.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a z členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcov: 1/ Y. H., narodený XX.XX.XXXX, bytom v B., L. XXX, 2/ J. F., narodený XX.XX.XXXX, bytom v B., L. XXX, 3/ A. P., narodená XX.XX.XXXX, bytom v B., L. XXX, 4/ U. F., narodená XX.XX.XXXX, bytom v B., L. XXX, 5/ V. Z., narodený XX.XX.XXXX, bytom v B., L. XXX a 6/ H. Z., narodená XX.XX.XXX, bytom v B., L. XXX, všetci právne zastúpení: JUDr. Terézia Ďatková, advokátka, so sídlom v Žiline, Moyzesova 28, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, Odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom v Žiline, Výsokoškolákov 8556/33B, za účasti: Ing. H. P., narodený XX.XX.XXXX, bytom v B., L. XXX, právne zastúpený: GARANT PARTNER legal s. r. o., advokátske spoločstvo, so sídlom v Bratislave, Einsteinova 21, IČO: 36 856 380, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo 7. marca 2014, č. OU-ZA-OVBP2/V/2014/00142/Kod, o odvolaní žalobcov v 1/, 2/ a 3/ rade, o odvolaní žalovaného a o odvolaní účastníka konania proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. februára 2015, č. k. 20S 49/2014-140 a o námietke zaujatosti účastníka konania vznesenej voči sudkyňi Krajského súdu v Žiline JUDr. Erike Čanádyovej v právnej veci vedenej na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 20S 49/2014 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 10. februára 2015, č. k. 20S 49/2014-140 m e n í v o výroku, ktorým krajský súd zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/, písm. c/ a písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku a § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku rozhodnutie žalovaného zo 7. marca 2014, č. OU-ZA-OVBP2/V/2014/00142/Kod a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie tak, že žalobu žalobcov v 1/ až 3/ rade z a m i e t a.

Sudkyňa Krajského súdu v Žiline JUDr. Erika Čanádyová n i e j e v y l ú č e n á z prejednávania a rozhodovania v právnej veci vedenej na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 20S 49/2014.

Žalobcom v 1/ až 3/ rade náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Účastník pribratý do konania nemá právo na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 10. februára 2015, č. k. 20S 49/2014-140 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie krajského súdu“) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/, písm. c/ a písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku a § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku rozhodnutie žalovaného zo 7. marca 2014, č. OU-ZA-OVBP2/V/2014/00142/Kod (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým žalovaný, Okresný úrad Žilina, Odbor výstavby a bytovej politiky ako príslušný odvolací orgán podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 608/2003 Z. z. o štátnej správe pre územné plánovanie, stavebný poriadok a bývanie a o zmene a doplnení zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov o spoločnom odvolaní 1/ Y. H. (žalobca v 1/ rade), 2/ J. F. (žalobca v 2/ rade) a 3/ A. P. (žalobca v 3/ rade), podanom proti rozhodnutiu Mesta Žilina z 10. júla 2013, č. s. 7326/2013-36519/2013-OS-MT (ďalej len „rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu“), ktorým na návrh Ing. H. P., v územnom konaní rozhodlo Mesto Žilina (ďalej len „prvoinštančný správny orgán“) o umiestnení stavby „Sedem rekreačných chalúp, technická infraštruktúra, prístupová komunikácia, chodníky - I. etapa“ na pozemkoch CKN parciel č. 1064/17 až 20, parcely č. 1187/4, parcely č. 1188 a parcely č. 1187/2 a na pozemku EKN parcely č. 714/1 v katastrálnom území L., rozhodol podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku tak, že spoločné odvolanie zamietol a potvrdil rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu, a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd konanie o žalobe žalobcov vo 4/ až 6/ rade zatavil. Žalovaného zaviazal krajský súd zaplatiť žalobcom v 1/ až 3/ rade náhradu trov konania vo výške 70 eur z titulu súdneho poplatku a vo výške 636,22 eur z titulu trov právneho zastúpenia, na účet ich právnej zástupkyne, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcom vo 4/ až 6/ rade krajský súd náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí poukázal na § 247 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, § 34 ods. 1 a ods. 2, § 39, § 39a ods. 1 a ods. 2, § 139 ods. 2 písm. c/ a písm. d/ a § 140 zákona č. 50/1967 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) a skonštatoval, že v danej veci bolo potrebné vyriešiť otázku, či umiestnenie stavby - sedem rekreačných chalúp napĺňa charakter doplnkovej funkcie (rekreácia) a či pre umiestnenie posudzovanej stavby je to postačujúce z hľadiska určenia hlavnej funkcie pre posudzované územie, ktorá je určená platným Územným plánom Mesta Žilina, v ktorom stavba má byť umiestnená, a ktorého základnou funkciou je šport. Ďalej krajský súd uviedol, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí, v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu, tvrdil, že umiestňovaná stavba slúži na individuálnu rekreáciu prechodného charakteru - napĺňa status prechodného ubytovania v súlade s doplnkovými funkciami schváleného Územným plánom Mesta Žilina, pričom v posudzovanom území sú z výstavby vylúčené rodinné domy, nie však rekreačné chalupy určené na prechodné ubytovanie a individuálnu rekreáciu. Okrem iného, poukázal aj na vyjadrenie architekta Mesta Žilina č. 6488/2013-12697/2013-OHA-Krj z 11. marca 2013, ktorým architekt mesta súhlasil s umiestnením posudzovanej stavby a tvrdil, že návrh na umiestnenie stavby je v súlade s novým Územným plánom Mesta Žilina. Podľa krajského súdu v konaní bolo potrebné posúdiť, či takýto záver žalovaného, vyjadrený v dôvodoch a výrokovej časti rozhodnutia žalovaného, v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu, je súladný so zákonom. Krajský súd uviedol, že platný Územný plán Mesta Žilina vo vzťahu k posudzovanému územiu, v obvode 7.39.ŠR/03, ako základnú funkciu tohto územia určuje šport a ako doplnkovú funkciu rekreáciu. V časti „typ stavebnej časti“ konštatuje, že je možné v tomto území realizovať novostavby, rekonštrukcie a údržbu ihrísk, zelene, dopravnú a technickú infraštruktúra. V type zástavby uvádza, že je tu možné realizovať izolovaný objekt so šatňami, hygienickými priestormi, technickými priestormi a priestormi na prechodné ubytovanie, výška zástavby maximálne 1+2+1 podlaží, zeleň po obvode areálu. Ako prípustné funkcie v tejto časti konštatuje odpočinkové plochy, zeleň, rôzne dráhy (bežecké a cyklotriálové), altánky, vodné plochy, pieskoviská, detské ihriská a pod., súčasne za vhodných okolností obstoja napr.

aj služobné byty, prechodné ubytovanie a stravovacie zariadenia. Regulatíva ako neprípustnú funkciu definuje výstavbu rodinných domov, bytových domov, garáží, zariadení výroby, hlučných a nehygienických prevádzok a iné ako základné, doplnkové a prípustné funkcie.

Podľa názoru krajského súdu, tak žalovaný ako aj prvoinštančný správny orgán nedostatočne skúmali charakter umiestňovanej stavby (okrem navrhovateľom označeného názvu v návrhu na umiestnenie stavby a ním predloženej dokumentácie), nevykonali žiadne dôkazy, ktoré by subsumovali do obsahu predloženého administratívneho spisu a preukazovali by nimi, aký charakter umiestňovaná stavba skutočne má.

Podľa krajského súdu z administratívneho spisu je možné zistiť len to, že tieto stavby majú mať valbovú strechu, resp. strechu sedlovú alebo polovalbovú strechu s orientáciou štítu do ulice, pokrytú šindľom alebo škridlou, z obsahu administratívneho spisu a žalobcom predloženej dokumentácie, ktorá je jeho súčasťou, nie je zrejmé, z akých materiálov stavby majú byť vyhotovené, aký má byť ich konečný vzhľad. Krajský súd poukazuje, že súčasťou administratívneho spisu je len dokumentácia pre územné konanie bez ďalšej časti, predovšetkým kompletnej projektovej dokumentácie stavby (jednotlivých rekreačných chalúp). Preto nie je zrejmé, aký skutočný charakter posudzované stavby budú mať, z čoho majú byť zhotovené, z akých materiálov. Je zrejmé, že stavby budú napojené na elektrickú sieť, budú plne plynofikované, napojené na verejnú kanalizáciu, existujúce vodovodné prípojky a verejné osvetlenie.

Podľa názoru krajského súdu, už len tieto aspekty evokujú, že sa jedná o bežné štandardné atribúty, ktoré má každý rodinný dom. Žalovaný v dôvodoch napadnutého rozhodnutia neuviedol také závery, pre ktoré mal za to, že sa nejedná o typický rodinný dom, pričom vychádzal len z označenia posudzovanej stavby v podanom návrhu (rekreačné chalupy) a nezdôvodnil rozdiel medzi posudzovanými stavbami ako rekreačnými chalupami a bežnými rodinnými domami, ktorých výstavba v uvedenej lokalite je z hľadiska Územného plánu Mesta Žilina neprípustná.

Za zistených skutkových okolností sa navyše javilo krajskému súdu ako účelové (a aj nepreukázané) tvrdenie žalovaného, že posudzované objekty označené ako „rekreačné chalupy“ majú charakter individuálnej rekreácie a budú slúžiť výlučne na prechodné ubytovanie, a že výstavba takýchto rekreačných chalúp nemarí účel platného územného plánu, ktorý v uvedenej lokalite neprípúšťa výstavbu rodinných domov, ktoré sú určené na trvalé bývanie.

Vzhľadom na podklady, ktoré boli, podľa názoru krajského súdu, nedostatočné pre rozhodnutie správneho orgánu, resp. predložený administratívny spis neobsahoval podklady, ktoré by preukazovali záver žalovaného, že posudzované stavby sú stavbami nie rodinných domov, ale stavieb určených na individuálnu rekreáciu, sa javí ako účelový, v snahe obísť záväzné časti platného Územného plánu Mesta Žilina, ktorý zakazuje v uvedenej lokalite výstavbu rodinných domov. Nebolo preukázané, že umiestňované stavby napĺňajú hlavnú funkciu územia, ale ani doplnkovú, tak ako tvrdil žalovaný v napadnutom rozhodnutí a majú slúžiť výlučne na prechodné ubytovanie.

Podľa názoru krajského súdu, práve prechodný charakter ubytovania, vzhľadom na základnú funkciu športu (doplnková funkcia - rekreácia), smeruje k tomu, že charakter stavieb, ktoré majú byť umiestnené v danej lokalite, sa týkal prioritne funkcie športu a rekreačnej funkcie ako doplnkovej, čo znamená, že v uvedenej lokalite sa predpokladá výstavba len takých zariadení, ktoré budú slúžiť na športové vyžitie a až doplnkovo vyžitie rekreačné. Krajský súd mal za to, že vybudovanie, i keď v konaní to nebolo preukázané, individuálnych rekreačných chalúp, pokiaľ by boli aj skutočne využívané len na prechodné ubytovanie, nenapĺňa športovú funkciu ako prioritnú základnú funkciu v danom území, ktorá znamená predovšetkým realizáciu tých zariadení, ktoré majú slúžiť športovým aktivitám masového charakteru a nie slúžiť individuálnej rekreácii (individuálnemu športu). Pokiaľ by Územný plán Mesta Žilina zamýšľal realizáciu rekreačnej činnosti aj formou individuálnej rekreácie (rekreačné chaty), tak by jednoznačne takúto požiadavku subsumoval do obsahu buď hlavnej alebo doplnkovej funkcie vo vzťahu k posudzovanému územiu, čo však neučinil, resp. by výstavbu takéhoto typu objektov do územného plánu zahrnul.

Aj táto skutočnosť predznamenáva, že v posudzovanom území nie je možné, posudzované stavby umiestňovať v uvedenej lokalite, ale len zariadenia slúžiace na šport ako hlavnú funkciu a doplnkovo rekreáciu. Šport ako taký je všeobecná kategória, ktorá sa týka neoznačeného väčšieho počtu osôb. V danom prípade nemožno športové aktivity, letore sú určené zámerom Územného plánu Mesta Žilina zamieňať s individuálnymi športovými aktivitami jednotlivcov, ktoré by sa realizovali v areáli jednotlivých

rekreačných chalúp, resp. blízkeho prostredia.

Územnoplánovacia dokumentácia, dáva pre posudzované územie prioritu - šport, má na mysli aktivity globálneho charakteru, týkajúce sa väčšieho množstva osôb, ale nevzťahujúce sa k individuálnym aktivitám vlastníkov rekreačných chalúp alebo aj iných obytných domov, bytových domov, rodinných domov, obdobne aj doplnková funkcia - rekreácia. Pokiaľ by chcel inak, ako už konštatoval krajský súd, územný plán definovať hlavnú funkciu územia, tak by šport a rekreáciu vymedzil individuálnou formou v individuálnych rekreačných zariadeniach, ktorými sú napr. súkromné rekreačné chaty, chalupy a pod.

Napriek záverom uvedeným v napadnutom rozhodnutí a nedostatočnému zdôvodneniu charakteru individuálnej rekreácie v zmysle doplnkovej funkcie územného plánu, krajský súd dospel k záveru, že výstavba individuálnych rekreačných chalúp nenapĺňa charakter doplnkovej funkcie územia k hlavnej funkcii územia určenej platným územným plánom, ktorou je funkcia športová. V tomto smere krajský súd akceptoval tvrdenie žalobcov, ktorí tvrdili, že práve rekreačná funkcia môže byť len doplnkovou funkciou k hlavnej funkcii, ktorou je šport, pričom ani v tomto smere žalovaný v napadnutom rozhodnutí nepreukázal, že umiestňovaná stavba napĺňa hlavnú funkciu - šport a aj rekreačnú funkciu. Táto skutočnosť v napadnutom rozhodnutí nie je vôbec zdôvodnená a ani z obsahu podkladov rozhodnutia takýto záver, podľa názoru krajského súdu, nevyplyva. Navrhovateľ stavby, pokiaľ chcel umiestniť individuálne rekreačné zariadenia - súkromné rekreačné chalupy do uvedenej oblasti, mohol tak realizovať svoj zámer iba v súlade s platným územným plánom. Územný plán Mesta Žilina však neumožňuje v uvedenej lokalite umiestňovať takýto druh stavieb. Podľa názoru krajského súdu, vybudovanie individuálnych rekreačných chalúp, ktoré budú vo vlastníctve individuálnych osôb, nemôže vôbec napĺňať hlavnú funkciu (šport) ani doplnkovú funkciu (rekreácia) pre uvedené územie.

Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho názoru, keď konštatuje, že umiestnenie individuálnych rekreačných chalúp napĺňa status doplnkovej funkcie v súlade s platným územným plánom, a že umiestnenie takýchto stavieb je v súlade s Územným plánom Mesta Žilina. S takýmto názorom, vzhľadom na vyššie uvedené, krajský súd nesúhlasí, preto rozhodnutie žalované podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

K zrušeniu rozhodnutia žalovaného došlo aj z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku, keď správne orgány nedostatočne zdôvodnili, čo rekreačná funkcia, vo vzťahu k hlavnej funkcii športu v súvislosti s umiestnením posudzovanej stavby znamená a došlo k zrušeniu napadnutého rozhodnutia aj z dôvodov podľa § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, keď súčasťou administratívneho spisu neboli podklady, ktoré bol povinný budúci stavebník k návrhu na umiestnenie stavby doložiť - nielen textovú časť projektu, ale celú projektovú dokumentáciu, z ktorej by bolo zrejmé, o aké konkrétne stavby sa jedná, aký bude ich architektonický vzhľad, z akých materiálov stavby budú vybudované tak, aby mohlo byť komplexne posúdené, či jednotlivé posudzované stavby (7 rekreačných chalúp) vôbec napĺňajú typ rekreačnej chalupy, bez ohľadu na ich označenie. Krajský súd poznamenal, že v súčasnej dobe je bežné, že občania vlastnia viacero rodinných domov, z ktorých niektoré využívajú na trvalé bývanie a niektoré len na rekreačné účely. To znamená, že niektoré z uvedených rodinných domov napĺňajú výlučne rekreačné účely a naopak ďalšie slúžia na trvalé bývanie. Týmito aspektmi sa žalovaný ani prvoinštančný správny orgán nezaoberali, ani nepreukázali, že charakter posudzovaných stavieb nenapĺňa charakter rodinného domu (aj na trvalé bývanie), ale naopak, napĺňa výlučne charakter individuálnej rekreácie.

Napriek tomuto pochybeniu krajský súd mal za to, že individuálna rekreácia z hľadiska posudzovania umiestnenej stavby nenapĺňa charakter rekreácie ako doplnkovej funkcie a nie je možné posudzovanú stavbu subsumovať ako stavbu v súlade s platným Územným plánom Mesta Žilina, lebo nenapĺňa základnú funkciu vymedzenú územným plánom pre dané územie, a to funkciu športu, pričom rekreácia je len funkciou doplnkovou. Z uvedených dôvodov krajský súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd ďalej skonštatoval, že žalobca v rade 4/ nepodal opravný prostriedok proti rozhodnutiu prvoinštančného správneho orgánu, nemá aktívnu legitímáciu na podanie správnej žaloby podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (nenaplnil ustanovenie § 247 ods. 1, ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), preto je neoprávnenou osobou na podanie žaloby. Z toho dôvodu krajský súd dospel k záveru, že konanie vo vzťahu k žalobcovi v rade 4/ je potrebné zastaviť podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko žaloba podaná žalobcom v rade 4/ je podaná

osobou na to neoprávnenou.

Žalobcovia v rade 5/ a 6/ v konaní tvrdili, že napadnuté rozhodnutie žalovaného im nebolo doručené. Písomným podaním z 12. septembra 2014, ktoré bolo krajskému súdu doručené 18. septembra 2014, upravili žalobný petit, v ktorom žiadali, aby krajský súd uložil žalovanému povinnosť napadnuté rozhodnutie žalobcom v rade 5/ a 6/ doručiť. Až na základe výzvy krajského súdu z 23. septembra 2014 uviedli skutkové a právne dôvody, ktoré ich viedli k uvedenému petitu žaloby, keď tvrdili, že status žalobcov 5/ a 6/ ako účastníkov správneho konania odvodzujú nielen z ustanovenia § 14 ods. 1 Správneho poriadku, ale aj od skutočnosti, že ako vlastníci nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX v katastrálnom území L., majú za to, že umiestnením posudzovanej stavby na pozemku uvedenom v územnom rozhodnutí môže dôjsť k obmedzeniu ich vlastníckych práv ohľadom trasy napojenia na inžinierske siete. Bližšie však status účastníka konania žalobcovia v rade 5/ a 6/ nezrejmili. Na výzvu krajského súdu zo 4. decembra 2014 (č. 1. 101 spisu), aby skutkovým a právnym vymedzením bližšie vymedzili status účastníkov konania, do rozhodnutia krajského súdu nereagovali.

Ďalej krajský súd poukázal na § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a uviedol, že žalobcovia v rade 5/ a 6/ tvrdili, že majú status účastníkov správneho konania, napriek tejto skutočnosti s nimi prvoinštančný správny orgán nekonal a žalovaný napriek tomu, že podali voči rozhodnutiu prvoinštančného správneho orgánu odvolanie, o ich odvolaní nerozhodol, ani im rozhodnutie žalovaného nebolo doručené. Z tohto dôvodu žiadali, aby im napadnuté rozhodnutie ako účastníkom správneho konania bolo doručené.

Krajský súd poukázal, že žalobcovia v rade 5/ a 6/ boli povinní svoje tvrdenia o tom, že napadnutým rozhodnutím boli dotknutí na svojich právach, a že im prináleží status účastníka správneho konania, preukázať.

Žalobcovia v rade 5/ a 6/ v žalobe (v podanom odvolaní proti rozhodnutiu prvoinštančného správneho orgánu) svoj status účastníkov konania odvodzovali od vlastníctva nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, katastrálne územie L., a to vzhľadom na trasu napojenia umiestňovaných rekreačných chalúp na inžinierske siete. V konaní bolo preukázané, vyplýva to z administratívneho spisu, že žalovaný, ani prvoinštančný správny orgán, o účastníctve žalobcov v rade 5/ a 6/ procesným rozhodnutím nerozhodoval.

Z administratívneho spisu mal krajský súd preukázané, že prvoinštančný správny orgán so žalobcami v rade 5/ a 6/ nekonal, i keď v zápisnici z 12. júna 2013 sú obsiahnuté aj vyjadrenia žalobcov v rade 5/ a 6/ s poznámkou vo vzťahu k žalobcovi v rade 5/, že tento koná ako zástupca účastníčky konania U. F.. Takýto poznatok prvoinštančného správneho orgánu vo vzťahu k postaveniu žalobcu v rade 6/ v zápisnici z 12. júna 2013 absentuje. Z administratívneho spisu krajský súd zistil, že oznámenie o začatí územného konania a nariadenie ústneho pojednávania zo 14. mája 2013 nebolo žalobcom v rade 5/ a 6/ ako účastníkom správneho konania doručené, doručené im nebolo ani rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu a rozhodnutie žalovaného i napriek tomu, že žalobcovia v rade 5/ a 6/ podali voči rozhodnutiu prvoinštančného správneho orgánu odvolanie. O tomto odvolaní žalovaný nekonal a nerozhodol.

Podľa názoru krajského súdu, i napriek týmto skutočnostiam bolo potrebné posúdiť, či žalobcovia v rade 5/ a 6/ v preskúmanom správnom konaní mali status účastníka správneho konania a teda či bolo potrebné, aby so žalobcami v rade 5/ a 6/ prvoinštančný správny orgán a žalovaný konali.

Žalobcovia v rade 5/ a 6/ v podanej žalobe bližšie status účastníkov správneho konania nešpecifikovali. Na základe výzvy krajského súdu z 21. októbra 2014 (č. 1. 94 spisu) vo vyjadrení z 20. októbra 2014 žalobcovia v rade 5/ a 6/ uviedli, že ako vlastníci nehnuteľností uvedených na LV č. XXXX, katastrálne územie L., majú za to, že umiestnením stavby na pozemkoch, ktoré sú uvedené v napadnutom územnom rozhodnutí môžu byť obmedzené ich vlastnícke práva s ohľadom na trasu napojenia posudzovaných stavieb na inžinierske siete.

Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že stavba má byť umiestnená na pozemkoch CKN parcel č. 1064/17-20, parcely č. 1187/4, parcely č. 1188 a parcely č. 1187/2 a na pozemkoch EKN parcely č. 714/1, všetko v katastrálnom území L..

V odvolaní proti rozhodnutiu prvoinštančného správneho orgánu žalobcovia v rade 5/ a 6/ uviedli, že ako vlastníci CKN č. 865, katastrálnom území L., a stavby, ktorá je na tejto parcele postavená, neboli zahrnutí medzi účastníkov správneho konania, hoci sú známi účastníci. Bližšie svoje účastníctvo v správnom konaní nešpecifikovali.

Na výzvu krajského súdu, prostredníctvom právnej zástupkyne, uviedli, že status účastníkov konania odvodzujú od vlastníctva parcel vedených na LV č. XXXX, katastrálnom území L., s ohľadom na trasu napojenia umiestňovanej stavby na inžinierske siete.

Krajský súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu zistil, že s pozemkom CKN parcely č. 865 vo vlastníctve žalobcov v rade 5/ a 6/ bezprostredne susedí iba pozemok CKN parcely č. 1187/4. Z geometrického plánu č. 94/2013 ako i z katastrálnej mapy a projektu stavby krajský súd zistil, že vo vzťahu k ostatným parcelám, na ktorých majú byť umiestnené posudzované stavby alebo inžinierske siete, nemajú nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcov v rade 5/ a 6/ susediaci charakter, okrem pozemku CKN parcely č. 865. Z obsahu spisu vyplýva, že umiestnenie siedmich rekreačných chalúp má byť fyzicky realizované na parcelách č. 1064/17-20 a nie na parcele č. 1187/4, na ktorej sa už nachádzajú rôzne inžinierske siete. Taktiež bolo preukázané, že na parcele č. 1187/4 susediacej s parcelou vo vlastníctve žalobcov v rade 5/ a 6/, nebude fyzicky umiestnená ani jedna zo siedmich rekreačných chalúp a spoločná hranica parcel č. 1064/17-20 s parcelou č. 1187/4 je podstatne vzdialená od parcely č. 865, nakoľko parcely č. 1064/17-20 susedia iba s časťou rozsiahlej parcely č. 1187/4, avšak parcely č. 1064-17-20 nie sú susediacimi parcelami s parcelou č. 865. Napriek výzve krajského súdu žalobcovia bližšie svoj status účastníkov konania v správnej žalobe nekonkretizovali. Taktiež neuviedli okolnosti, ktoré by preukázali, že umiestnením posudzovanej stavby budú práva žalobcov v rade 5/ a 6/ ako vlastníkov pozemku CKN parcely č. 865 dotknuté a ani neozrejmili, akým spôsobom má dôjsť k zásahu do ich vlastníckych práv ohľadne napojenia inžinierskych sietí, ktoré sa na parcele č. 1187/4 už nachádzajú.

Ďalej krajský súd uviedol, že žalobcovia v rade 5/ a 6/ nepreukázali, že napojením umiestňovanej stavby na už existujúce inžinierske siete nachádzajúce sa na parcele č. 1187/4 sa konkrétne zasiahne do ich vlastníckych práv vo vzťahu k pozemku CKN parcely č. 865, pričom z katastrálnej mapy nie je zrejmé, vzhľadom na vzdialenosť parcel č. 1064/17-20 od parcely č. 865, akým spôsobom by boli žalobcovia v rade 5/ a 6/ na svojich právach dotknutí, keď parcely č. 1064/17-20 sa napájajú už na existujúce inžinierske siete, ktoré sa nachádzajú na parcele č. 1187/4, keď s parcelou č. 865 v smere k umiestňovaným parcelám č. 1064/17-20 (bližšie k posudzovaným parcelám) susedí parcela č. 868/1, parcela č. 868/2 a parcela č. 867/2.

Žalobcovia v rade 5/ a 6/ síce preukázali, že sú spoluvlastníkmi pozemku CKN parcely č. 865, ktorá je susediacou parcelou k parcelám, na ktorých má byť stavba umiestnená, vrátane parcely, ktorá je predmetom územného rozhodnutia, na ktorej fyzicky stavby nebudú umiestnené, ale sa na nej nachádzajú inžinierske siete, na ktoré sa budúce stavby budú napájať. Žalobcovia v rade 5/ a 6/ boli povinní preukázať svoje tvrdenia o tom, že sú nielen vlastníci susediacej parcely s umiestňovanou parcelou, že umiestnením stavby budú na svojich vlastníckych právach vo vzťahu k parcele č. 865 konkrétne dotknutí. V tomto smere žiadne skutkové tvrdenia neuviedli a ani žiadne dôkazy neprodukovali, naviac, keď parcela č. 865 nie je susediacou parcelou vo vzťahu k parcelám, na ktorých fyzicky majú byť stavby postavené, ale je len susediacou parcelou k parcelám, ktoré sú síce obsahom napadnutého rozhodnutia, ale fyzicky na nich stavba umiestňovaná nebude, ale z tejto parcely sa budú posudzované stavby napájať na už existujúce inžinierske siete.

Podľa názoru krajského súdu, žalobcovia v rade 5/ a 6/ nepreukázali status účastníkov konania, že ako vlastníci susediacich pozemkov, vo vzťahu ku ktorým bolo vydané územné rozhodnutie, môžu byť týmto rozhodnutím dotknutí na svojich právach.

Podľa názoru krajského súdu, žalobcovia v rade 5/ a 6/ neosvedčili status účastníka správneho konania, preto pokiaľ žalovaný ani prvoinštančný správny orgán nerozhodol o ich účastníctve v konaní (negatívne rozhodnutie), resp. žalovaný nerozhodol o ich odvolaní voči rozhodnutiu prvoinštančného správneho orgánu, v konečnom dôsledku správne orgány neukrátili žalobcov v rade 5/ a 6/ na ich právach, nakoľko ich práva by boli dotknuté iba v prípade, pokiaľ by preukázali krajskému súdu (aj v správnom konaní), že im status účastníkov správneho konania prináleží.

Z tohto dôvodu nebol povinný žalovaný so žalobcami v rade 5/ a 6/ ako s účastníkmi správneho konania konať a rozhodovať o opravnom prostriedku, ktorí podali proti rozhodnutiu prvoinštančného správneho orgánu. Preto aj prípadné pochybenie správnych orgánov - nerozhodnutie správnych orgánov o účastníctve žalobcov v rade 5/ a 6/, nemá, podľa názoru krajského súdu, vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k žalobcom v rade 5/ a 6/. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovia v rade 5/ a 6/ nemajú aktívnu legitimáciu na podanie správnej žaloby, z tohto dôvodu nemôžu sa domáhať

postupu podľa § 250b ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku - uloženie povinnosti žalovanému doručiť napadnuté rozhodnutie, resp. aby sa konalo o odvolaní žalobcov v rade 5/ a 6/ proti rozhodnutiu prvoinštančného správneho orgánu, nakoľko tieto práva môžu mať len osoby, ktoré preukážu, že v preskúmanom konaní mali status účastníka správneho konania. Preto žalobcovia v rade 5/ a 6/ nemohli podať správnu žalobu a taktiež sa domáhať doručenia napadnutého rozhodnutia žalovaného postupom podľa § 250b ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, preto krajský súd konanie vo vzťahu k žalobcom v rade 5/ a 6/ zastavil pri aplikácii § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu, že žalobu podali žalobcovia v rade 5/ a 6/ ako neoprávnené osoby.

Žalobcovia v rade 1/, 2/ a 3/ mali v konaní úspech, pri aplikácii § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku im vzniká právo na náhradu trov konania voči žalovanému, ktorý úspech v konaní nemal. Žalobcovia v rade 4/, 5/ a 6/ nemali v konaní úspech, pri aplikácii § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a contrario im krajský súd náhradu trov konania nepriznal.

Žalobcovia v rade 1/, 2/ a 3/ si v konaní uplatnili trovy právneho zastúpenia prostredníctvom právnej zástupkyne podaním z 11. februára 2015, celkom vo výške 854,36 eur, a to za 2 úkony právnej služby - prevzatie a príprava zastupovania vrátane prvej porady, podanie žaloby po 201 eur za úkon + 2 x 8,04 eur režijný paušál, za 2 úkony právnej služby - ďalšia porada s klientmi 5. februára 2015 a účasť na pojednávaní 10. februára 2015 po 209,75 eur za úkon + 2 x 8,39 eur režijný paušál.

Aplikujúc vyššie citované zákonné ustanovenie, krajský súd priznal žalobcom v rade 1/, 2/ a 3/ trovy právneho zastúpenia vo výške 636,22 eur. Tieto pozostávajú z odmeny za úkony - prevzatie a príprava zastúpenia vo výške 201 eur + režijný paušál 8,04 eur = 209,04 eur, podanie žaloby vo výške 201 eur + režijný paušál 8,04 eur = 209,04 eur, účasť na pojednávaní 10. februára 2015 vo výške 209,75 eur + režijný paušál 8,39 eur - 218,14 eur a to v zmysle § 11 ods. 4, § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 písm. a/, písm. c/ a písm. d/ a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Krajský súd ďalej priznal žalobcom v rade 1/, 2/ a 3/ náhradu zaplateného súdneho poplatku za žalobu vo výške 70 eur. Celkom krajský súd zaviazal žalovaného povinnosťou nahradiť žalobcom v rade 1/, 2/ a 3/ trovy konania vo výške 706,22 eur (70 eur + 636,22 eur).

Súd nepriznal žalobcom v rade 1/, 2/ a 3/ náhradu za úkon - ďalšia porada s klientmi 5. februára 2015, nakoľko všetky námietky proti preskúmanému rozhodnutiu sú uvedené v žalobe a po uplynutí lehoty v zmysle § 250b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tieto nie je možné rozširovať o nové žalobné námietky a prihliadať na ne. Z uvedených dôvodov preto nemožno trovy v súvislosti s týmto úkonom vzniknuté považovať za účelne vynaložené trovy konania.

II.

Odvolanie žalobcov v 1/, 2/ a 3/ rade

Žalobcovia v 1/, 2/ a 3/ rade podali prostredníctvom svojej právnej zástupkyne riadne a včas proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. februára 2015, č. k. 20S 49/2014-140, tretiemu výroku o náhrade trov konania pred krajským súdom odvolanie (ďalej len „odvolanie žalobcov“), v ktorom sa domáhali aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací súd“) rozhodnutie krajského súdu v časti výroku o náhrade trov konania zmenil, a to tak, že žalovanému uloží okrem povinnosti zaplatiť žalobcom v 1/ až 3/ rade náhradu trov konania vo výške 70 eur z titulu súdneho poplatku, aj povinnosť zaplatiť žalobcom v 1/ až 3/ rade náhradu trov konania vo výške 854,36 eur z titulu trov právneho zastúpenia, na účet právnej zástupkyne žalobcov, do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Žalobcovia v 1/až 3/ rade súčasne navrhli, aby odvolací súd priznal žalobcom v 1/ až 3/ rade náhradu trov odvolacieho konania vo výške 113,27 eur (t. j. 1/2 základnej sadzby tarifnej odmeny vo výške 209,75 eur za rok 2015 pri zastupovaní troch osôb a režijný paušál vo výške 8,39 eur) za podané odvolanie, a to v súlade s ustanovením § 11 ods. 4, § 13 ods. 2, §13a ods. 2 písm. b/ a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z..

Žalobcovia prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uviedli, že podávajú odvolanie v zákonom stanovenej lehote z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia krajským súdom a ďalej skonštatovali prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, že podaním z 11. februára 2015 si uplatnili v konaní nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 854,36 eur v súlade s ustanovením § 11 ods. 4, §

13 ods. 2, § 13a, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Nárok na náhradu trov právneho zastúpenia si uplatnili aj za úkon - ďalšia porada s klientmi 5. februára 2015 vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny 209,75 eur a režijného paušálu 8,39 eur. Náhradu za tento úkon žalobcom v rade 1/ až 3/ krajský súd nepriznal s odôvodnením, že námietky proti preskúvanému rozhodnutiu uvedené v žalobe nie je možné po uplynutí lehoty podľa ustanovenia § 250b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku rozširovať o nové žalobné námietky a prihliadať na ne, a preto podľa názoru krajského súdu trovy vzniknuté v súvislosti s týmto úkonom neboli vynaložené účelne.

S vyššie uvedeným dôvodom, pre ktorý krajský súd náhradu trov právneho zastúpenia za predmetný úkon právnej služby nepriznal, sa podľa žalobcov nemožno stotožniť. Poukazujú na to, že pojednávanie bolo vo veci nariadené z dôvodu, že žalovaný na prejednaní veci na nariadenom pojednávaní trval, pričom naopak žalobcovia nemali námietky k rozhodnutiu súdu o žalobe bez pojednávania. I keď je zrejmé, že žalobné námietky nie je možné po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty meniť, neznamená to, že nie je účelné pred nariadeným pojednávaním na žiadosť mandantov vykonať s nimi poradu. Uvedené platí najmä v prípade, ak sa žalobcovia nemôžu nariadeného pojednávania zúčastniť a za týmto účelom požadujú vykonanie porady ohľadom postupu krajského súdu vo veci v prípade ich neúčasti a z dôvodu porady ohľadom vyjadrení žalovaného z 29. mája 2014 a z 10. decembra 2014, ktoré boli krajským súdom doručované až pred pojednávaním na základe prípisu krajského súdu z 8. januára 2015. Účelnosť vykonania predmetnej porady so žalobcami 5. februára 2015 vyplýva podľa žalobcov aj z potreby zaujatia stanoviska žalobcov k vyjadreniam žalovaného citovaným vyššie tak, aby toto stanovisko právna zástupkyňa mohla predniesť na nariadenom pojednávaní, na ktorom sa žalobcovia nemohli osobne zúčastniť, pričom zároveň udelili súhlas na to, aby krajský súd vo veci konal a rozhodol v ich neprítomnosti.

Vzhľadom na to, že ústne pojednávanie sa vo veci konalo, nakoľko na jeho nariadení trval žalovaný, nevyhnutnosť porady s klientmi vyplynula z konania žalovaného a preto neexistuje dôvod, pre ktorý by žalovaný v prípade úspechu žalobcov 1/ až 3/ rade v konaní, nemal znášať náhradu trov právneho zastúpenia aj za predmetný úkon právnej služby.

III.

Odvolanie žalovaného

Žalovaný podal riadne a včas proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. februára 2015, č. k. 20S 49/2014-140 odvolanie (ďalej len „odvolanie žalovaného“), v ktorom sa domáhal aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že žalobu žalobcov zamietol.

V podanom odvolaní žalovaný stručne zrekapituloval doterajší priebeh konania a odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu a skonštatoval, že odvolanie podáva proti rozhodnutiu krajského súdu, tak proti jeho výroku o zrušení rozhodnutia žalovaného ako aj proti jeho odôvodneniu.

Vo vzťahu k zrušeniu rozhodnutia žalovaného krajským súdom podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku žalovaný poukázal na ustanovenia § 14 ods. 1, § 15 ods. 1, § 27 ods. 1, § 44 ods. 1, § 47 ods. 1, § 49, § 52, § 53 ods. 6 a § 56 ods. 1 a ods. 2 vyhlášky č. 83/1976 Zb. o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu, ďalej poukázal na ustanovenia § 12 ods. 1, ods. 6 a ods. 14 vyhlášky č. 55/2001 Z. z. o územnoplánovacích podkladoch a územnoplánovacej dokumentácii a na ustanovenia § 43 a ods. 1 a ods. 2, § 43b ods. 1 a ods. 3, § 43c a § 139b ods. 6 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) a skonštatoval, že podľa Územného plánu Mesta Žilina sa pozemky pod navrhovanou stavbou nachádzajú v urbanistickom obvode č. 7 - Severe II a urbanistickom okrsku č. 39 - Brodno, presnejšie na ploche označenej 7.39.SR/03. Základnú funkciu v tomto okrsku má podľa regulatívov priestorového a funkčného využívania územia vymedzených v jeho záväzných častiach tvoriť šport, doplnkovú funkciu rekreácia, stavebnú činnosť majú predstavovať novostavby, rekonštrukcia a údržba ihrísk, zeleň, dopravná a technická infraštruktúra s typom zástavby izolovaný objekt so šatňami, hygienickými priestormi, technickými priestormi a priestormi na prechodné ubytovanie, výška zástavby max. 1+2+1 podlaží, zeleň po obvode areálu. Prípustnú funkciu na tejto ploche podľa jeho ďalších záväzných častí majú tvoriť odpočinkové plochy, zeleň, rôzne dráhy (napr. bežecké, cyklotriálové), altánky, vodné plochy,

pieskoviská, detské ihriská a pod., a súčasne za vhodných okolností tu majú obstať napríklad služobné byty, prechodné ubytovanie a stravovacie zariadenia. Nepripustnú funkciu majú tvoriť rodinné domy, bytové domy, garáže, zariadenia výroby, hlučné, nehygienické prevádzky a iné ako základné doplnkové a prípustné funkcie.

Ďalej žalovaný uviedol, že podľa § 12 ods. 1 písm. f/ vyhlášky č. 55/2001 Z. z. riešenie územného plánu obce obsahuje návrh funkčného využitia územia obce s určením prevládajúcich funkčných území. Územie z hľadiska jeho funkčnej náplne má byť rozdelené na obytné, zmiešané, výrobné, rekreačné a kúpeľné vrátane určenia jeho prípustného, obmedzujúceho alebo zakazujúceho funkčného využívania. Funkčné rozdelenie územia a ich funkcia boli do ustanovení tejto vyhlášky podľa žalovaného prevzaté zo zrušenej vyhlášky č. 83/1976 Zb..

Rekreačné územie podľa § 12 ods. 14 vyhlášky č. 55/2001 Z. z. je definované ako časť územia obce, ktoré má zabezpečovať požiadavky každodennej rekreácie bývajúceho obyvateľstva a turistov, pričom podstatnú časť rekreačných zón má tvoriť zeleň, najmä lesy a sady, ovocné sady, záhrady a záhradkárske osady, trávne plochy a prípadne aj vodné toky a iné vodné plochy. Do rekreačnej plochy sa môžu umiestniť športové zariadenia, ihriská, kúpaliská, zariadenia verejného stravovania a niektorých služieb, centrá voľného času a zariadenia so špecifickou funkciou. Z uvedeného je podľa žalovaného možné nepochybne vyvodiť, že rekreačné územie nie je možné subsumovať pod športové územie, ktoré tento zákon ani nedefinuje, ale naopak. V danom prípade územie označené v Územnom pláne Mesta Žilina ako urbanistický okrsk 7.39.SR/03 je v zmysle citovaného ustanovenia nepochybne územím rekreačným, v ktorom hlavnú a teda prevládajúcu funkciu má tvoriť šport a doplnkovú rekreáciu. Prípustnú funkciu na tejto vymedzenej časti územia podľa jeho ďalších záväzných častí majú tvoriť odpočinkové plochy, zeleň, rôzne dráhy (napr. bežecké, cyklotriálové), altánky, vodné plochy, pieskoviská, detské ihriská a pod. a súčasne za vhodných okolností tu majú obstať napríklad služobné byty, prechodné ubytovanie a stravovacie zariadenia. Za neprípustné a teda zakazujúce sú označené len stavby rodinných domov, bytových domov, garáží, zariadení výroby, hlučných, nehygienických prevádzok a iné ako základné doplnkové a prípustné funkcie.

Územný plán Mesta Žilina podľa žalovaného v jeho textovej časti bod. 2.7.2.5 Telovýchova a šport na str. 124 až 126 navrhuje v každom urbanistickom okrsku rozvíjať funkčné plochy pre rekreačnú neorganizovanú telovýchovu, školskú telovýchovu a šport a organizovanú telovýchovu a šport. Pre rozvoj organizovanej telovýchovy a športu majú slúžiť už existujúce športové centrá ako napríklad Národné športové centrum, futbalový a zimný štadión, športová hala na Bôriku, plaváreň atď. a ďalej aj futbalové ihriská a to aj v lokalite Brodno. Podľa textovej časti bodu 2.5.2 Rekreácia na str. 89 rozsah potrieb v oblasti rekreácie má vymedzovať v rozsahu požiadaviek obyvateľov trvale žijúcich v meste ako aj obyvateľov z oblasti viazaného cestovného ruchu (chalupy, chaty, hromadné ubytovanie) a to v rozsahu požiadaviek na ich každodennú rekreáciu. Územný plán vychádza z predpokladu, že tieto potreby majú byť uspokojované nielen v rámci monofunkčne (jednostranne) zameraných území, ale aj v rámci aj inak funkčne zameraných plôch.

Z návrhu koncepcie rozvoja rekreácie, turizmu a cestovného ruchu podľa textovej časti bodu 2.7.5.2 na str. 143 podľa žalovaného vyplýva, že ako východiskovým v oblasti vidieckeho turizmu a pre rekreačno-turistický pobyt s ubytovaním a stravovaním je Žilina lokalitou medzinárodného významu, ktorú je potrebné v tomto smere rozvíjať, pričom vidiecke prostredie už v súčasnosti majú simulovať aj objekty individuálnej rekreácie medzi ktoré nepochybne možno zaradiť záhradné chatky a rekreačné objekty (chaty, chalupy, domčeky). Medzi takéto lokality je zahrnutý aj urbanistický okrsk Brodno.

Žalovaný ďalej uviedol, že riešené rekreačné územie, v rámci ktorého sa majú navrhované stavby rekreačných objektov umiestniť, je síce prioritne vymedzené pre funkciu športu, avšak je potrebné prihliadať aj na účel tejto funkcie z hľadiska jej verejnoprospešnosti, keďže textová časť Územného plánu Mesta Žilina šport rozdeľuje na rekreačnú neorganizovanú telovýchovu - v krajine voľne vykonávané športové aktivity jednotlivcov (obyvateľov Žilina a turistov) prípadne skupín podľa ich individuálnych potrieb, na školskú telovýchovu a šport a na organizovanú telovýchovu a šport riadenú napríklad telovýchovnými jednotami (futbalové kluby, jednoty a pod.). Vo verejnoprospešných stavbách tak v textovej časti ako aj v jej grafickej časti sú pod písm. w/ označené stavby lokálnych verejných športovísk a detských ihrísk a stavebné úpravy jestvujúcich zariadení, pod písm. v/ stavby určené pre organizovaný šport (národné športové centrum, športová hala Hájik, verejné futbalové ihriská, zimný štadión, plaváreň) a v dopravných stavbách pod písm. t/ cyklistické a cykloturistické chodníky a trasy a

stavebné úpravy jestvujúcich trás.

V riešenom, území podľa grafickej časti týchto verejnoprospešných stavieb sa s umiestnením akejkoľvek stavby verejne prospešného športového charakteru, ktoré by odôvodňovalo žalobcov alebo širokú verejnosť užívať pozemky v súkromnom vlastníctve fyzických osôb tzn. aj pozemky pod navrhovanou stavbou, pre ich voľno časové športové aktivity alebo ich rekreáciu na týchto pozemkoch, ak ako sa toho nepriamo v priebehu správneho a súdneho konania domáhali, jednoznačne nevyplýva.

Ďalej žalovaný poukázal na článok 2 ods. 3 a článok 20 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a uviedol, že podľa článku 20 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ak teda vlastníctvo zaväzuje a toto vlastníctvo nemožno zneužiť v prospech iného a súčasne ak podľa ods. 4 je možné toto vlastníctvo a vlastnícke práva obmedziť len vo verejnom záujme a na základe zákona (v danom prípade na základe Územného plánu Mesta Žilina a § 108 Stavebného zákona), tak záver krajského súdu, že v posudzovanom území je možné umiestňovať len zariadenia slúžiace pre globálne športové využitie širokej verejnosti, a že územie má slúžiť neoznačenému väčšiemu počtu osôb, možno považovať nielen za odporujúci cieľom a zámerom Územného plánu Mesta Žilina - časť verejnoprospešné stavby, ale aj za protiústavný.

Podľa názoru žalovaného pokiaľ Územný plán Mesta Žilina v jeho záväzných častiach toto územie alebo jeho časť neoznačil za územie, na ktorom by jeho cieľom a zámerom malo byť vybudovanie verejnoprospešných stavieb určených pre globálny masový šport vykonávaný širokou verejnosťou, tak ako to krajský súd vyslovil, a tým obmedziť vlastníkov pozemkov pod navrhovanou stavbou s týmito nakladať v prospech tretích osôb, potom žiadny zo žalobcov nemá zákonné a ani ústavné právo sa na príslušnom správnom orgáne alebo na súde domáhať práva a oprávnenia tieto ich súkromné pozemky pre vlastné voľnočasové športové alebo iné svoje rekreačné aktivity (neorganizovaný šport) využívať.

Pretože žalobcovia tak v správnom konaní ako aj v súdnom konaní neosvedčili svoje oprávnenie využívať cudzie súkromné pozemky (pozemky pod navrhovanými stavbami rekreačných chát) pre vlastné potreby či už športové alebo rekreačné aktivity, potom ich tvrdenie v žalobnom návrhu, že v dôsledku umiestnenia stavby dôjde k závažnej ujme na ich právach a k zásadnému porušeniu ich ústavného práva na rovnosť účastníkov pred zákonom, ktorému v odôvodnení rozsudku nakoniec prisvedčil aj sám krajský súd, možno jednoznačne označiť ako právne a ústavne nenárokovateľné.

Žalovaný uviedol, že podľa článku 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Pretože podľa Územného plánu Mesta Žilina v riešenom rekreačnom území nie je taxatívne zakázané umiestňovať stavby slúžiace na prechodné ubytovanie, medzi ktoré je možné zaradiť aj rekreačné objekty, nakoľko aj tieto nepochybne majú slúžiť potrebám obyvateľov Žiliny na ich rekreovanie, a prispieť tak nepochybne aj k rozvoju turizmu, tak ako to tento územný plán v časti rekreácie a športu sledoval, nakoľko tieto nemusia vždy slúžiť len ich individuálnym potrebám, ale môžu sa prenajímať, má žalovaný zato, že názor a záver krajského súdu o neprípustnosti takýchto stavieb v riešenom území je nesprávny a neodborný.

Podľa názoru žalovaného krajský súd sa vo svojom rozhodnutí celkovo nechal žalobcami zaviest' do záveru o nesúlade navrhovanej stavby s Územným plánom Mesta Žilina, pričom absolútne neprihliadal na vyjadrenie odborného oddelenia zriadeného na meste a to referátu územného plánu a urbanizmu, ktorý v jeho zastúpení plní úlohy mesta ako orgánu územného plánovania, zabezpečuje napĺňanie územného plánu a všetkých úloh spojených s územno-plánovacími podkladmi a dokumentáciami mesta, zabezpečuje obstarávanie územnoplánovacej dokumentácie a jej zmeny a doplnky na území mesta, vypracováva zadávacie dokumenty územnoplánovacích dokumentácií a územnoplánovacích podkladov pre potreby mesta, podieľa sa na spracovaní koncepcie strategického rozvoja mesta a zabezpečuje jej dodržiavanie v praxi, ale neprihliadal ani na vyjadrenie jedného zo spoluautorov Územného plánu Mesta Žilina Ing. arch. R. F.. Odôvodnenie krajského súdu podľa názoru žalovaného nespĺňa požiadavku ustanovenia § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Žalovaný ďalej uviedol, že sa odvoláva aj proti vyslovenému tvrdeniu krajského súdu v odôvodnení jeho rozhodnutia, že vzhľadom na podklady, ktoré podľa jeho názoru boli aj nedostatočné tým, že v rozhodnutí nepreukázal, že navrhované rekreačné objekty (rekreačné chalupy) nie sú stavbami rodinných domov, sa mu javí ako účelové konanie, ktorého snahou malo byť obísť záväzné časti Územného plánu Mesta Žilina, ktorý zakazuje v uvedenej lokalite takúto výstavbu. K svojmu záveru, že predmetom konania mali byť rodinné domy dospel krajský súd výlučne na základe tvrdenia žalobcov resp. ich právnej zástupkyne a na základe skutočnosti, že podľa dokumentácie pre územné rozhodnutie

stavby majú byť napojené na technické vybavenie územia (verejnú kanalizáciu, vodovod, elektriku), čo má tento jeho záver aj evokovať.

Podľa ustanovenia § 56 ods. 1 a ods. 2 zrušenej vyhlášky č. 83/1976 Zb. rekreačné domčeky (chalupy) nesmeli mať zastavanú plochu, vrátane veránd, vstupov a podsklepených terás, väčšiu ako 80 m², mohli sa podsklepiť a mať najviac dve nadzemné podlažia, prípadne jedno nadzemné podlažie a podkrovia. Hygienické zariadenia museli byť vstavané a ak sa v mieste stavby nachádzala kapacitne vyhovujúca verejná kanalizácia, museli sa na ňu rekreačné domčeky pripojiť, inak sa musela zriadiť nepriepustná žumpa bez prepadu. Pretože v súčasnosti predmetná vyhláška bola bez náhrady či už stavebnom zákone alebo k nemu vykonávacieho predpisu vyhlášky č. 532/2002 Z. z. zrušená, neexistujú tak už žiadne obmedzenia pokiaľ ide o architektonické alebo hmotové riešenie týchto rekreačných objektov. Hmotovým riešením sa rozumie ich vzhľad, pôdorysné a výškové usporiadanie. To platí aj pre stavby záhradných chatiek patriace rovnako medzi rekreačné objekty. To znamená, že takéto rekreačné objekty v súčasnosti môžu svojím architektonickým vzhľadom a hmotovým riešením zodpovedať rodinným domom. Rozdiel medzi rodinným domom a rekreačným objektom je však v spôsobe ich využívania. Kým rodinné domy ako budovy bytové podľa § 43b ods. 1 sú určené na trvalé bývanie, rekreačné objekty sú určené na prechodné bývanie prípadne ubytovanie. Spôsob napojenia stavieb na sieť technického zariadenia je v súčasnosti upravený v ustanovení § 9 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. a to bez ohľadu na druh a účel stavby. Skutočnosť, že do stavebného zákona a k nemu vykonávacích predpisov neboli zo zrušenej vykonávacej vyhlášky č. 83/1976 Zb. prevzaté druhy rekreačných objektov a ich definície (okrajovo sa stavby na individuálnu rekreáciu uvádzajú len v súvislosti s doplnkovými stavbami v § 139b ods. 6 Stavebného zákona), nemôže ísť na ťarchu navrhovateľa.

Ďalej žalovaný uviedol, že z ustanovenia § 76 ods. 1 a § 85 ods. 1 Stavebného zákona vyplýva, že stavbu možno užívať len účel určený v kolaudačnom rozhodnutí prípadne v stavebnom povolení. Z uvedeného je zrejmé, že k skúmaniu otázky, či sa stavba užíva na účel určený v kolaudačnom rozhodnutí môže stavebný úrad pristúpiť až po jeho vydaní. Žalovaný má zato, že v štádiu, keď sa v územnom konaní ešte len rozhoduje o umiestnení stavby, nie je možné prijať taký záver, aký prijal krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, že stavba je rodinným domom a takto sa bude aj užívať. Na takomto závere krajského súdu nemožno napríklad zamietnuť návrh na vydanie územného rozhodnutia alebo sa od návrhu odkloniť a rozhodnúť inak a to len preto, že správny orgán alebo súd má pochybnosť o jej skutočnom užívaní. Takýto postup by bol neprípustný a nezákonný.

Žalovanému z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu preto nie je zrejmé, akým relevantným a zákonom zodpovedajúcim spôsobom mal či už prvoinštančný správny orgán alebo žalovaný dokazovať a preukazovať, že predmetom návrhu nie sú rodinné domy. Evokovanie krajského súdu na to jednoznačne nepostačuje. Za prípustnú, zákonne a právne akceptovateľnú nemožno považovať ani úvahu resp. poznámku krajského súdu, že v súčasnej dobe je bežné, že občania vlastní viacero rodinných domov, z ktorých niektoré využívajú na trvalé bývanie a niektoré výlučne len na rekreačné účely. Žalovanému nie je dostatočne zrejmé, čo tým mal krajský súd v súvislosti s posudzovaním navrhovanej stavby na myslí, pretože rovnako by bolo možné prijať názor, že občania môžu vlastníť viacero rekreačných domov, z ktorých niektoré budú užívať na rekreačné účely a iné na bývanie. Takto formulované odôvodnenie pre zrušenie rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. d/ a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku je podľa žalovaného absolútne neprípustné.

Vô vzťahu k zrušeniu rozhodnutia žalovaného podľa § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku žalovaný uviedol, že zrušenie rozhodnutia žalovaného krajský súd odôvodnil s poukazom na to, že súčasťou administratívneho spisu je len dokumentácia pre územné konanie bez ďalšej časti, predovšetkým kompletnej projektovej dokumentácie stavby (jednotlivých rekreačných chalúp), a preto mu nemalo byť zrejmé, aký skutočný charakter posudzovanej stavby budú mať, z čoho majú byť zhotovené, z akých materiálov. Ako ďalej uviedol, z podkladov mu bol zrejмый len spôsob napojenia stavieb na inžinierske siete a tvar strechy.

Ďalej žalovaný poukázal na ustanovenia § 35 ods. 1, § 39a ods. 1 a ods. 2, § 58 ods. 1 a § 66 ods. 3 písm. g/ Stavebného zákona a ustanovenia § 3 ods. 4 a § 9 vyhlášky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona a skonštatoval, že je z citovaných ustanovení dostatočne zrejмый a jasný rozsah podkladov, ktoré sa v týchto konaniach pre vydanie územného alebo stavebného povolenia majú predkladať. Pretože navrhovateľom ako vedľajším účastníkom konania predložená dokumentácia pre územné rozhodnutie obsahovo zodpovedala požiadavkám kladeným v

ustanovení 3 ods. 4 vyhlášky č. 453/2000 Z. z., žalovaný ponecháva na posúdení odvolaciemu súdu urobiť si úsudok o odôvodnení krajského súdu, že súčasťou administratívneho spisu bola len dokumentácia pre územné konanie bez ďalšej časti a nie kompletná projektová dokumentácia stavby jednotlivých rekreačných chalúp, a preto mu nemalo byť zrejmé, aký skutočný charakter posudzované stavby budú mať, z čoho majú byť zhotovené, z akých materiálov.

V súvislosti s druhom prebiehajúceho správneho konania je potrebné prihliadať aj na skutočnosť, že vydaním územného rozhodnutia o umiestnení stavby, sa stavba na týchto pozemkoch len umiestňuje s tým, že navrhovateľovi sa ním priznáva len právo na to, aby si v lehote dvoch rokov od nadobudnutia jeho právoplatnosti požiadal o vydanie stavebného povolenia. To znamená požadovať od navrhovateľa v štádiu územného konania projektovú dokumentáciu vypracovanú v rozsahu podľa § 9 vyhlášky č. 453/2000 Z. z., ktorú je stavebník povinný predložiť až k žiadosti o vydanie stavebného povolenia, by bola bez opory v zákone.

Žalovaný dal do pozornosti, že okrem žalobcov v rade 4/ až 6/, ani žalobcovia v rade 1/ až 3/ v správnom konaní nikdy nemohli osvedčiť status účastníkov územného konania podľa ustanovenia § 34 ods. 2 Stavebného zákona. Tento status žalobcovia osvedčili výlučne len na základe rozhodnutia Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja, Odboru štátnej stavebnej správy č. 05312/2014/B621-SV/01086/Hod z 13. januára 2014, ktorý vo svojom odvolacom rozhodnutí zmenil rozhodnutie žalovaného č. OU-ZA-OVBP2/V/2013/00034/Kod z 15. novembra 2013, ktorým ich spolu so žalobkyňou v rade 4/ v štádiu odvolacieho konania vylúčil z územného konania, pričom sa podrobne osobitne pri každom z nich zaoberal dôvodmi ich vylúčenia, tak že im toto postavenie ponechal s jediným odôvodnením, že ich práva by mohli byť dotknuté. Výsledkom tohto rozhodnutia bolo nakoniec aj podanie žaloby osobami, ktoré žalovaný aj naďalej považuje za osoby, ktorým nemalo byť takéto oprávnenie na podanie žaloby nikdy priznané.

Žalovaný má zato, že žalobcovia v žalobe a ich právna zástupkyňa na ústnom pojednávaní neuviedli žiadne relevantné dôvody, ktoré by nasvedčovali, že vydaným rozhodnutím mali alebo mohli byť porušené ich procesné práva v správnych konaniach a také relevantné dôkazy, skutočnosti a dôvody, ktoré by preukazovali, že umiestnením navrhovanej stavby by vôbec reálne mohlo dôjsť k zásahom do výkonu ich vlastníckych a užívacích práv k nehnuteľnostiam alebo, že by mohli byť na týchto svojich vlastníckych a užívacích právach akýmkoľvek spôsobom inak ukrátení. Svedčí o tom aj skutočnosť, keď do diktafónu na otázku zamestnankyne žalovaného v čom konkrétne vidí porušenie práv a oprávnení žalobcov, právna zástupky žalobcov nevedela toto ich porušenie konkretizovať. Vo svojom vyjadrení len zotrvala na svojom názore o nesúlade návrhu s územným plánom, ktorý mal byť postačujúci. Žalobcovia tak v správnych konaniach ako aj v súdnom konaní presvedčivo neosvedčili svoje oprávnenie užívať pozemky pod navrhovanou stavbou pre svoje vlastné voľnočasové či už športové alebo rekreačné účely.

Žalovaný má zato, že krajský súd v súdnom konaní starostlivo nezisťoval, čoho sa vlastne žalobcovia v správnom konaní a v žalobnom návrhu domáhali a či to, čoho sa domáhali, má oporu v zákonoch a Ústave Slovenskej republiky a v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu náležité ani nevysvetlil, prečo sa jednostranne priklonil len k tvrdeniam žalobcov, ignorujúc vyjadrenia orgánu územného plánovania Mesta Žilina a ignorujúc aj vyjadrenie spoluautora Územného plánu Mesta Žilina.

IV.

Odvolanie príbratého účastníka konania

Účastník konania podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. februára 2015, č. k. 20S 49/2014-140 odvolanie (ďalej len „odvolanie účastníka konania“), v ktorom sa domáhal aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne. Účastník konania si uplatnil právo na náhradu trov konania.

V odvolaní účastník konania prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že rozhodnutie krajského súdu napáda odvolaním z dôvodov podľa § 205 ods. 2. písm. a/, písm. b/ a písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

Ďalej účastník konania uviedol, že na proces preskúmania zákonnosti správneho rozhodnutia súdom nie je možné nazerať tak, že to bude súd kto bude vyhľadávať za žalobcu konkrétne pochybenia žalovaného

správneho orgánu, ktorých sa mal dopustiť voči žalobcovi v napadnutom rozhodnutí, že namiesto žalobcu ich bude konkretizovať a subsumovať pod konkrétne právne normy. V zmysle zásady „vigilantibus iura“ je to práve sám žalobca, a nik iný, kto má súdu podrobne, zrozumiteľne, určito a v zákonnej lehote zadefinovať zákonom určené premenné k tomu, aby súd mohol svoju prieskumnú činnosť realizovať. Nakoľko ide o precíznu prácu vyžadujúcu si znalosť práva, zákon dokonca požaduje pre žalobcu ako podmienku zastupovanie kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorý by mal vypracovať kvalitný žalobný návrh. Po oboznámení sa so žalobou je účastník konania toho názoru, že žaloba žalobcov v 1/ až 6/ rade, je neúplná a neurčitá. Nie sú splnené základné zákonné náležitosti žaloby. Účastník konania poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Sž 88/1997 (R 64/1998).

V prejednávanej veci podľa názoru účastníka konania, v žalobe žalobcov chýbajú konkrétne tvrdenia žalobcov o tom, v akom rozsahu napádajú rozhodnutie, že boli ukrátení na právach, že rozhodnutie je nezákonné a o tom, ktoré konkrétne právo bolo porušené s označením dotknutého právneho ustanovenia. Na základe vyššie uvedeného je možné skonštatovať, že absencia zákonných náležitostí žaloby, je takou vadou žaloby, ktorá bráni jej vecnému vybaveniu.

Podľa žalobcu v právnej praxi je všeobecne akceptovaný právny názor, že ak žalobca netvrdí, že bol ukrátený na konkrétnom práve rozhodnutím a postupom správneho orgánu, nie je aktívne legitimovaný k podaniu správnej žaloby, nakoľko sa argumentum a contrario predpokladá, že na svojich právach ukrátený nebol. Nestačí len tvrdenie, že rozhodnutie je nezákonné. Účastník konania poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Sž 114/99 (R 58/2001).

Je tak zrejme podľa účastníka konania, že súd je povinný preskúmať žalobu prísne formálne, nie je oprávnený sám dotvárať chýbajúci, neurčitý resp. sporný obsah žaloby (a to ani vlastným dopĺňujúcim výkladom). Súd je v zmysle § 250h Občianskeho súdneho poriadku viazaný rozsahom žaloby. Účastník konania dal do pozornosti, že prvé tri články žaloby sú len opisom skutočností, ktoré sa udiali pred podaním žaloby. Článok IV obsahuje na začiatku 7 odstavcov, ktoré len citujú zákon. Nič viac. Samotný vlastný opis problému sa začína na Strane 5 žaloby slovami „Zastávam názor...“ a končí šiestou stranou. Teda z celého obsahu sedem stranovej žaloby je veci samej venovaných jedna polovica strany. To by samozrejme i stačilo, avšak obsah je mimoriadne vágny. Účastník konania je toho názoru, že krajský súd nepostupoval správne ak takúto žalobu považoval za žalobu so všetkými zákonnými náležitosťami.

Okrem uvedeného umocňuje neurčitosť, dokonca až zmätočnosť žaloby i fakt, že bola podaná jedným právnym zástupcom za šesť žalobcov. Na tom by samozrejme nebolo nič zvláštne, nakoniec to umožňuje i § 250 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, avšak pri správnej žalobe ide vždy výlučne len o ochranu individuálnych práv účastníkov správneho konania. Z tohto dôvodu je nevyhnutné označiť všetky vyššie uvedené konkrétnosti vo vzťahu ku každému účastníkovi žaloby. Spoločné podanie žaloby je potrebné chápať len ako určitú možnosť ako hospodárne vystupovať v konaní. Neznamená to, že spoločnou žalobou sa žalobcovia zbavia povinnosti tvrdenia samého za seba a skryjú sa za tvrdenia iných. Vždy ide o individuálnu ochranu práv. Každý jeden z nich je totiž zvyčajne ukrátený na svojich individuálnych právach inak resp. z iného dôvodu.

Ďalej účastník konania uviedol, že v žalobe žalobcov ich právny zástupca vystupuje absolútne uniformne, dokonca používa v žalobe jednotné číslo bez konkrétneho určenia, o ktorého žalobcu zo šiestich v danom prípade ide. Nerozlišuje jednotlivých žalobcov, neindividualizuje ich. Tento postup žalobcov ako i samotná obsahová neurčitosť žaloby poukazuje skôr na dosiahnutie spoločného kolektívneho zámeru než na dosiahnutie individuálnej ochrany svojich práv v správnom konaní. Účastník konania je toho názoru, že žaloba bola podaná účelovo.

Vo vzťahu k určeniu okruhu účastníkov konania účastník konania uviedol, že považuje za správne ako sa krajský súd vysporiadal s návrhom žalobcov vo 4/, 5/ a 6/ rade (zastavenie súdneho konania). Avšak poukázal na postavenie žalobcu v 1/ rade Y. H. Z rozhodnutia Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky č. 05312/2014/B621-SV/01086/Hod z 13. januára 2014 vyplýva, že žalobca v 1/ rade podal odvolanie proti procesnému rozhodnutiu žalovaného, ktorým žalobcovi v rade 1/ nepriznal status účastníka konania. Odvolanie však podal oneskorene, po zákonnej lehote. Z uvedeného dôvodu nastali voči žalobcovi v 1/ rade právne účinky správneho rozhodnutia žalovaného OU-ZA-OVBP2/V/2013/00034/Kod a tento nemá status účastníka konania. Podľa názoru účastníka konania, nič na tom nemení ani fakt, že vyššie uvedené rozhodnutie Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky predmetné rozhodnutie zrušilo. Tento procesný

postup Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky nebol správny, nakoľko nerešpektoval zákonom uložené následky zmeškania odvolacej lehoty žalobcom v 1/ rade. Z rozhodnutia Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky podľa účastníka konania jasne vyplýva, že tento postupoval v zmysle ustanovení správneho poriadku o odvolaní (§ 59 ods. 2 Správneho poriadku). Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky však nemá oprávnenie z tohto ustanovenia dodatočne konvalidovať následky zmeškania odvolacej lehoty žalobcom v 1/ rade. Preto je toto procesné rozhodnutie Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky nezákonné. Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky mohlo uvedené rozhodnutie zrušiť len vo vzťahu k odvolateľom, ktorí sa odvolali v zákonnej lehote.

Z uvedeného dôvodu účastník konania tvrdí, že žalobca v 1/ rade nie je účastníkom správneho konania ktorého výsledkom je žalobou napadnuté rozhodnutie, a nemá teda ani oprávnenie podať žalobu (nie je aktívne legitimovaný). V zmysle uvedeného mal krajský súd postupovať i v prípade žalobcu v 1/ rade tak, že konanie mal zastaviť (obdobne ako učinil krajský súd pri žalobcovi v 4/ rade).

Vo vzťahu k zásade koncentrácie územného konania účastník konania uviedol, že má za to, že krajský súd pochybil i v ďalšom svojom postupe, a to závažne. Účastník konania poukázal na konštantnú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Sžp 13/2011 a sp. zn. 5Sžp 3/2012. Podľa účastníka konania odvolatelia mali stavebným úradom vytvorený zákonný priestor na uplatnenie svojich námietok v súlade s § 36 ods. 1 Stavebného zákona. Ako vyplýva zo spisu i z rozhodnutia žalovaného ústne pojednávanie sa uskutočnilo 12. júna 2013 na Okresnom úrade Žilina o 10:00 hod.. V súlade so zásadou koncentrácie konania stavebný úrad na neskôr vznesené námietky neprihliada ex lége. To samozrejme platí pre akékoľvek námietky vznesené tak v odvolacom konaní ako i v prípadnom súdnom prieskume. Z uvedeného dôvodu je správny orgán povinný na vznesené námietky neprihliadať ex lége.

Ako je zrejme z konania krajského súdu, krajský súd sa podľa názoru účastníka konania vôbec nezaoberal zásadou koncentrácie v územnom konaní, vôbec sa nevenoval námietkam vznesenými žalobcami, ich obsahu a ich vybaveniu. Krajský súd sa vôbec nezaoberal vplyvu zásady koncentrácie na ďalšie uplatňovanie práv žalobcov v odvolacom konaní resp. súdnom prieskume. Správny orgán v napadnutom správnom rozhodnutí námietky doslovne citoval, riadne o nich rozhodol a svoje rozhodnutie i riadne odôvodnil. Nik zo žalobcov toto rozhodnutie vo vzťahu k vzneseným námietkam nenapadol. Ako je potom možné, že krajský súd opomenul takúto dôležitú skutočnosť a podujal sa rozhodovať o niečom čo žalobcovia v námietkovom konaní absolútne nenamietali. Účastník konania je presvedčený, že v takom prípade neostávalo krajskému súdu zrejme nič iné, len žalobu zamietnuť s poukazom na zásadu koncentrácie územného konania. I z toho je vidieť, že žalobcovia generujú námietky účelovo, nie účelne. K obsahu námietky A. P. v územnom konaní účastník konania uviedol, že v súvislosti so zásadou koncentrácie konania je potrebné ešte poukázať na námietku vznesenú A. P.. Každý právny úkon má byť účinný zrozumiteľne a určito. Vznesenie námietky v územnom konaní je taktiež právnym úkonom. Aký je teda obsah námietky A. P., ktorá uviedla, že súhlasí s uvedenými námietkami pána F., pani H. a pána Z..

Z uvedeného podľa účastníka konania nie je možné vyvodiť prejav vôle, ktorým by boli vznesené vlastné konkrétne námietky A. P. smerujúce k ochrane jej individuálnych práv a záujmov. Vyslovenie súhlasu s námietkami inej osoby nemá v práve oporu, nakoľko platnosť námietky nie je podmienená súhlasom inej osoby. Naopak, zo „súhlasu“ A. P. je možné vyvodiť len záver, že v podstate len potvrdzuje opodstatnenosť námietok iných účastníkov konania a tým ohrozenie individuálnych záujmov iných osôb, nie však záujmov jej samej.

Ďalej účastník konania uviedol, že krajský súd vo výroku svojho rozhodnutia uvádza ako dôvody zrušenia napadnutého správneho rozhodnutia ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/, písm. c/ a písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku a § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Ak by krajský súd postupoval dôsledne, určite by sa najprv vysporiadal s otázkami procesnými, ktoré už uviedol účastník konania a následne by bolo potrebné zúžiť rozhodovanie krajského súdu na tie meritorne témy ktoré výslovne navrhujú žalobcovia a zároveň, pri ktorých bola využitá povinnosť ich koncentrácie v námietkovom konaní. V takom prípade by krajský súd nepochybne zistil, že žaloba je nedôvodná, nakoľko sa v nej vznášajú námietky, ktoré neboli uplatnené v námietkovom konaní žiadnym z účastníkov. Len žalobca v 4/ rade subjektívne namietol v námietkovom konaní nesúlad s územným

plánom, avšak túto osobu krajský súd považoval za osobu bez aktívnej legitímácie v tomto konaní a konanie voči nej zastavil (nevyužila riadny opravný prostriedok).

Inak povedané, vzhľadom na okolnosti tohto konkrétneho prípadu by krajský súd zrejme ani nemal dospieť do fázy, v ktorej bude hodnotiť aplikáciu hmotného práva aplikovaného správnym orgánom na skutkový stav (teda rozhodovať, či vec bola alebo nebola správne právne posúdená; teda rozhodovať podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku).

Zásada koncentrácie konania v tomto smere taktiež značne zužuje aplikovanie dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku. Nik zo žalobcov podľa účastníka konania nenamietal v odvolaní vybavenie svojich námietok vznesených pred krajským súdom stavebným orgánom. Z uvedeného je zrejme, že pre každého žalobcu je skutkový stav vo vzťahu k jeho námietkam dostatočne jasný a nerozporoval ho. Ak žalobca vzniesol nové námietky, hoci tieto mal možnosť vzniesť v námietkovom konaní, na tie nie je možné prihliadať.

Nik zo žalobcov nerozporoval tak nepreskúmateľnosť ani nezrozumiteľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov (vo vzťahu k odpovedi na svoje námietky vznesené v prvoinštančnom správnom konaní). Podobne ako pri dôvodoch § 250j ods. 2 písm. a/ a písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, ani tu nie je zrejme z akého dôvodu krajský súd prišlo k použitiu tohto ustanovenia, § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku. Mimochodom, ak by bolo rozhodnutie nepreskúmateľné resp. nezrozumiteľné, ako krajský súd dospel k tomu, že došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. To znamená, že správny orgán musel formulovať rozhodnutie zrozumiteľne a preskúmateľne, keď krajský súd ho dokázal preskúmať a zistiť, že uvádzaný právny názor nie je správny. Konanie krajského súdu si odporuje a bolo nedôsledné. Rozhodnutie krajského súdu považuje účastník konania za rozhodnutie, ktoré má tzv. iné vady konania (uvedené vyššie), ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Je arbitrárne.

Prípadná otázka, či pripravovaná výstavba je alebo nie je v súlade s Územným plánom mesta Žilina, je podľa účastníka konania predbežnou otázkou a tú si musí vyriešiť sám správny orgán a nie krajský súd (súd je oprávnený preskúmať rámec takéhoto rozhodovania pri predbežnej otázke). Stavebný úrad je odborne spôsobilý posudzovať charakter jednotlivých stavieb a nie súd. Ak platí, že zákonodarca vypracúva k zákonom dôvodovú správu a súdy ju využívajú v procese jeho interpretácie ako podklad pre zistenie účelu a zmyslu zákona, potom to isté musí platiť aj o všeobecne záväzných nariadeniach obce. Obec resp. mesto si v rámci svojich samosprávnych kompetencií zabezpečuje aj územnoplánovaciú dokumentáciu a rozhoduje o využívaní svojho územia. Má to svoje logické dôvody. Preto nie je možné zo strany krajského súdu ignorovať vôľu Mesta Žilina pri výklade toho, či je alebo nie je možné umiestnenie stavieb na dotknutej ploche.

Krajský súd si mylne vykladá podľa účastníka konania možnosť realizácie základnej a doplnkovej funkcie v území v tom, že tieto funkcie musia byť v akomsi vzájomnom vzťahu, že funkcia doplnková má priamo dopĺňať funkciu základnú. Takto to jednoznačne nie je, pri takomto výklade by si územný plán vystačil s funkciou základnou a funkcia doplnková by bola nadbytočná. Krajský súd neodlíšil funkciu od objektov, ktoré funkciu napĺňajú. Obe funkcie v území môžu obsahovať objekty hlavné a objekty doplnkové. Súvis medzi základnou funkciou územia a doplnkovou funkciou územia môže úplne absentovať. Omylom je tiež poukazovanie na nutnosť masového využívania územia, územný plán musí zohľadňovať aj individuálne záujmy občanov mesta. Nie je možné tvrdiť, že v športovo rekreačných plochách musí mať prioritu kolektívny záujem pred záujmom individuálnym.

Ďalej účastník konania uviedol, že krajský súd priamo zasahuje do samosprávnych kompetencií mesta, keď Mestu Žilina vnucuje svoj názor a zasahuje do kompetencií stavebného úradu, keď rieši otázky stavebnotechnického charakteru. Je neprípustné aby krajský súd bez odborných znalostí sám prijímal závery o charaktere stavieb. A už vonkoncom nie na základe neodborných dohadov, ktoré následne prezentuje ako svoje závery.

Účastník konania dal na záver do pozornosti, že krajský súd sa dopustil i ďalšieho závažného porušenia zákona. Žiadal totiž predložiť také doklady, ktoré zákon v územnom konaní vôbec nevyžaduje. Krajský súd vyčíta správnomu orgánu neexistenciu tzv. projektovej dokumentácie. A toto považoval krajský súd za dôvod pre aplikáciu ustanovenia § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (neúplnosť spisu). Ide zjavne o exces krajského súdu. V zmysle § 3 vyhlášky č. 453/2000 Z. z. sa k územnému konaniu predkladá len „dokumentácia“. Projektová dokumentácia je predkladaná zásadne až v stavebnom konaní (§ 8 ods. 1 písm. g/). Je potrebné dôsledne rozlišovať medzi oboma pojmami.

V.

Námietka zaujatosti voči sudkyňi

Účastník konania vzniesol po vydaní rozhodnutia krajského súdu námietku zaujatosti voči sudkyňi Krajského súdu v Žiline JUDr. Erike Čanádyovej, ktorú odôvodnil tak, že pri preberaní právneho zastúpenia sa 12. marca 2015 Ing. H. P. dozvedel od svojho nového právneho zástupcu, že predsedníčka senátu, ktorá vo veci rozhodovala, sudkyňa JUDr. Erika Čanádyová, je manželkou pplk. Ing. E. R., vyšetrovateľa Policajného zboru Slovenskej republiky, ktorý vyšetruje podanie Ing. H. P. v trestnej veci ČVS: ORP-1364/3-OEK-ZA-2011 ORPZ Žilina (podanie ako konateľ a HORVÁT klimatizácia a vetranie, s.r.o.).

Vzhľadom na skutočnosť, že voči manželovi predsedníčky senátu sa Ing. H. P. viackrát sťažoval ohľadom jeho postupu v trestnom konaní, má za to, že sú naplnené podmienky pre vznesenie námietky, že v predmetnej veci konal zaujatý sudca. Samotné konanie súdu ako i rozhodnutie súdu tomu napovedá. Je celkom prirodzené, že manželia medzi sebou preberajú i pracovné veci. Účastník konania nepochybuje o tom, že i v tomto prípade je viac ako pravdepodobné, že predsedníčka senátu prišla do styku, možno i nechtiac, s informáciami súvisiacimi s jej manželom a Ing. H. P..

VI.

Vyjadrenia k odvolaniam

K podanému odvolaniu žalovaného a odvolaniu pribrátého účastníka konania sa vyjadrili prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žalobcovia v 1/ až 3/ rade listom z 12. júna 2015 a žiadali aby odvolací súd výrok rozhodnutia krajského súdu, okrem výroku o náhrade trov konania žalobcov v 1/ a 3/ rade, potvrdil.

Žalobcovia v 1/až 3/ rade prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uviedli, že v zmysle odôvodnenia rozsudku podľa názoru krajského súdu tak žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán nedostatočne skúmali charakter umiestňovanej stavby (okrem navrhovateľom označeného názvu v návrhu na umiestnenie stavby a ním predloženej dokumentácie), nevykonali žiadne dôkazy, ktoré by subsumovali do obsahu predloženého administratívneho spisu a preukazovali by nimi, aký charakter umiestňovaná stavba skutočne má. Krajský súd v odôvodnení rozsudku uvádza, že predložený administratívny spis neobsahoval podklady, ktoré by preukazovali záver žalovaného, že posudzované stavby sú stavbami nie rodinných domov, ale stavbami určenými na individuálnu rekreáciu, posúdenie vykonané žalovaným sa krajskému súdu javilo ako účelové v snahe obísť záväzné časti platného Územného plánu Mesta Žilina, ktorý zakazuje v uvedenej lokalite výstavbu rodinných domov. Krajský súd dospel k záveru, že individuálna rekreácia z hľadiska posudzovania umiestnenej stavby nenapĺňa charakter rekreácie ako doplnkovej funkcie a nie je možné posudzovanú stavbu subsumovať ako stavbu v súlade s platným územným plánom, lebo nenapĺňa ani základnú funkciu vymedzenú územným plánom pre dané územie, a to funkciu športu, pričom rekreácia je len funkciou doplnkovou.

Ďalej žalobcovia v 1/ až 3/ rade uviedli, že podľa názoru krajského súdu vybudovanie, i keď v konaní to nebolo preukázané, individuálnych rekreačných chalúp, pokiaľ by boli aj skutočne využívané len na prechodné ubytovanie, nenapĺňa športovú funkciu ako prioritnú základnú funkciu v danom území, ktorá znamená predovšetkým realizáciu tých zariadení, ktoré majú slúžiť športovým aktivitám masového charakteru a nie slúžiť individuálnej rekreácii (individuálnemu športu). Pokiaľ by územný plán zamýšľal realizáciu rekreačnej činnosti aj formou individuálnej rekreácie (rekreačné chaty), tak by jednoznačne takúto požiadavku subsumoval do obsahu buď hlavnej alebo doplnkovej funkcie vo vzťahu k posudzovanému územiu, čo však neučinil, resp. by výstavbu takéhoto typu objektov do územného plánu zahrnul.

V zmysle citovaného odôvodnenia rozsudku je podľa žalobcov v 1/ až 3/ rade zrejmé, že sa krajský súd dôsledne zaoberal súladom umiestnenia stavby v danej lokalite s územným plánom, a teda zákonnosťou napadnutých rozhodnutí žalovaného na základe dôvodov podrobne špecifikovaných v žalobe. Žalobcovia sa pritom podanou žalobou domáhali ochrany svojich vlastníckych práv a využili všetky prostriedky

ochrany vyplývajúce im z nesporného postavenia účastníkov územného konania ako vlastníkov pozemkov dotknutých umiestnením stavby v danej lokalite. S rozhodnutím krajského súdu sa preto plne stotožňujú a podané odvolania žalovaného a príbratého účastníka do konania, vzhľadom na správny postup a rozhodnutie krajského súdu, nie postup svojvoľný a neodborný, ako uvádzajú odvolatelia, považujú za nedôvodné.

Umiestnenie plánovaných stavieb v dotknutom území v rozpore s územným plánom v zmysle napadnutých rozhodnutí žalovaného by totiž pre žalobcov znamenalo jednoznačný zásah do ich vlastníckych práv a do ich základného práva na vydanie zákonného rozhodnutia. Uvedenému postupu bolo možné zabrániť len prostredníctvom správnej žaloby a zrušenia nezákonných rozhodnutí žalovaného. Vychádzajúc z dôvodov a námietok rozpísaných v podaných odvolaniach zastávajú názor, že odvolatelia dospeli k nesprávnemu výkladu a pochopeniu nielen podanej žaloby, ale aj rozsudku, čo do jeho odôvodnenia. Z podanej žaloby je zrejmé, že sa žalobcovia nedomáhali nezákonným a protiústavným spôsobom práva užívať súkromné pozemky iných vlastníkov pre vlastné voľnočasové športové alebo iné svoje rekreačné aktivity tak, ako vo svojom odvolaní uvádza žalovaný.

Žalobcovia v 1/ až 3/ rade zastávajú názor, že krajsky súd celkom správne vyhodnotil zámer navrhovateľa stavby. Z administratívneho spisu nijakým spôsobom nevyplýva, že by umiestnenie stavby, resp. plánovaná výstavba bola v súlade s funkciami, a to ani základnou ani doplnkovou, určenými územným plánom, že by napĺňala charakter prechodného ubytovania, a ani že by sa zo spôsobu plánovanej výstavby nedalo usudzovať na individuálnu bytovú výstavbu tak, ako bola pôvodne navrhovaná v predchádzajúcom územnom konaní. Krajsky súd podľa ich názoru správne upriamil pozornosť na samotný charakter plánovanej výstavby, ktorý nebol už v štádiu územného konania dostatočne preukázaný tak, aby išlo o nespornú výstavbu rekreačných chalúp určených na prechodné ubytovanie, resp. o súlad umiestňovanej stavby s územným plánom.

Vzhľadom na uvedené nie je možné súhlasiť s názorom žalovaného vysloveným v podanom odvolaní, a to že rekreačné objekty v súčasnosti môžu svojím architektonickým vzhľadom a hmotovým riešením zodpovedať rodinným domom, čo by malo znamenať, že rozhodnutie o umiestnení stavby bolo v súlade s územným plánom. Žalovaný mal jednoznačne už v štádiu územného konania postupovať tak, aby z jeho rozhodnutia, ktorého podkladom bol návrh predložený navrhovateľom, bolo zrejmé, že umiestňovaná stavba nenapĺňa nepripustnú funkciu podľa územného plánu. Žalovaný však postupoval v rozpore s predmetnými zákonnými ustanoveniami (§ 37 ods. 2 a § 43a Stavebného zákona).

Pokiaľ ide o námietku zaujatosti vznesenú voči sudkyňi, žalobcovia v 1/ až 3/ rade majú za to, že sťažnosti podané príbratým účastníkom konania na manžela zákonnej sudkyne nemôžu byť dôvodom jej zaujatosti v súdnom konaní krajského súdu voči príbratému účastníkovi.

K podanému odvolaniu žalobcov v 1/ až 3/ rade sa žalovaný a účastník príbratý do konania nevyjadrili.

VII.

Vyjadrenie k námietke zaujatosti

K podanej námietke zaujatosti sa vyjadrila sudkyňa Krajského súdu JUDr. Erika Čanádyová, ktorá uviedla, že je pravdou, že pplk. Ing. E. R., vyšetrovateľ Policajného zboru Slovenskej republiky je jej manžel. Až z podanej námietky zaujatosti sa dozvedela, že jej manžel koná v trestnej veci ČVS: ORP-1364/3-OEK-ZA-2011 ORPZ Žilina ako vyšetrovateľ. Tieto skutočnosti si po oboznámení sa s námietkou zaujatosti overila aj u manžela, ktorý jej ich potvrdil.

K uvedenej trestnej veci sa sudkyňa vyjadriť nevie, ani k tomu či postup, ktorý označil účastník konania v námietke zaujatosti, zodpovedá skutočnosti alebo nie, či skutočne boli podávané sťažnosti na postup jej manžela a boli tieto sťažnosti vybavené tak, ako ich popisuje v zozname podaných sťažností účastník konania.

Záverom sudkyňa uviedla, že nie je vo veci zaujatá, nemá žiadny pomer k Ing. H. P. a konanie vo veci sp. zn. 20S 49/2014 nesúvisí s prácou jej manžela. Veci ktoré napadnú na Krajský súd v Žiline, vrátane veci sp. zn. 20S 49/2014, referuje v senáte a nie doma s manželom.

Podanú námietku zaujatosti sudkyňa považuje preto za účelovú práve z dôvodu, že vo veci Ing. H. P. nemal úspech a takouto formou sa snaží docieľiť zrušenie vydaného neprávoplatného rozhodnutia.

VIII.

Právny názor odvolacieho súdu

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy ako i orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako i fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcov v 1/ až 3/ rade, v odvolaní žalovaného a v odvolaní účastníka konania podľa § 212 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle odvolacieho súdu (www.nsud.sk) po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie žalobcov v 1/ až 3/ rade nie je dôvodné a odvolanie žalovaného a príbratého účastníka do konania je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmavajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Odvolací súd primárne v medziach odvolania preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho súdneho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Predmetom konania na krajskom súde bolo preskúmanie zákonosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo 7. marca 2014, č. OU-ZA-OVBP2/V/2014/00142/Kod, ktorým Okresný úrad Žilina, Odbor výstavby a bytovej politiky ako príslušný odvolací orgán podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 608/2003 Z. z. rozhodol podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku o spoločnom odvolaní 1/Y. H. (žalobca v 1/ rade), 2/ J. F. (žalobca v 2/rade) a 3/ A. P. (žalobca v 3/ rade) podanom proti rozhodnutiu Mesta Žilina z 10. júla 2013, č. s. 7326/2013-36519/2013-OS-MT, ktorým na návrh Ing. H. P., v územnom konaní rozhodlo Mesto Žilina o umiestnení stavby „Sedem rekreačných chalúp, technická infraštruktúra, prístupová komunikácia, chodníky - I. etapa“ na pozemkoch CKN parcel č. 1064/17-20, parcely č. 1187/4, parcely č. 1188 a parcely č. 1187/2 a na pozemku EKN parcely č. 714/1 v katastrálnom území L. tak, že spoločné odvolanie zamietol a potvrdil rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu.

Odvolací súd z predloženého administratívneho spisu zistil, že 6. marca 2013 bol Ing. H. P. (ďalej len ako „navrhovateľ umiestnenia stavby“) doručený Mestu Žilina návrh na vydanie územného rozhodnutia pre stavby „7 rekreačných chalúp, obslužná komunikácia, inžinierske siete a prípojky“ na pozemkoch CKN parciel č. 1064/17-20 a parcely č. 1188 a na pozemku EKN parcely č. 714/1 a parcely č. 714/2 v katastrálnom území L..

Listom z 9. apríla 2013 bol navrhovateľ umiestnenia stavby vyzvaný na doplnenie svojho podania zo 6. marca 2013 v lehote 60 dní od doručenia a prvoinštančný správny orgán zároveň rozhodol o prerušení konania podľa § 29 ods. 1 Správneho poriadku. Podaniami z 20. marca 2013 a 19. apríla 2014 navrhovateľ umiestnenia stavby doplnil svoje podanie zo 6. marca 2013.

Mesto Žilina 14. mája 2013 vydalo oznámenie o začatí konania a nariadení ústneho pojednávania na 12. júna 2013 o 10:00 hod. vo veci navrhovateľa umiestnenia stavby, ktorý podal návrh na vydanie územného rozhodnutia „Sedem rekreačných chalúp, technická infraštruktúra, prístupová komunikácia, chodníky“ na pozemkoch CKN parciel č. 1064/17-20, parcely č. 1187/4, parcely č. 1188 a parcely č. 1187/2 a na pozemku EKN parcely č. 714/1 katastrálne územie L..

Ďalej odvolací súd konštatuje, že v predložennom administratívnom spise sa nachádza Zápisnica z konania o umiestnení stavby, spojeného s miestnym šetrením z 12. júna 2013. V zápisnici sú zaznamenané námietky:

- U. F. (v zastúpení V. Z.): „Nesúlad splatným územným plánom, jedná sa o plochu 7.39.ŠR/03, kde je jasne stanovený charakter, nakoľko v tomto priestore nemôžu byť osadené rekreačné chalupy. Napojenie jestvujúcej kanalizácie podľa skutočného stavu nie projektovej dokumentácie od konečného vodovodu je dopojená kanalizačná prípojka p. P. RD č. XXX. Nedostačujúci tlak vody a nepostačujúca dimenzia prípojky p. P.“

- V. Z.: „Nebolo vyjadrenie SPF, Búdková Bratislava.“

- H. Z.: „Chcem, aby sa vlastníci pozemkov starali o svoje pozemky (2x do roka pokosiť). Chcem vedieť koľko % ročne budú chaty obývané. P. P. povedal, ja si tu hranicu pozemku značím a budete ju vidieť a cítiť a povedal to konkrétne p. J. F.“

- A. U.: „Všetky pripomienky predtým, ako sme sa tu stretli na základe našej iniciatívy sme boli za p. F., p. H., p. Z.“

- J. F.: „Doriešiť odvedenie vôd zo záujmového územia. Jestvujúca komunikácia od konečnej zastávky vyššie nie je stavaná na záťaž pri výstavbe rekreačných chalúp. Je to jediná cesta, ktorou sa dá dostať ku nám. Nesúhlasím z dôvodu hlučnosti, prachu, smradu, výfukové plyny.“

- C. H.: „Náhrada škody spôsobená stavebnou činnosťou. Jestvujúca komunikácia nie je stavaná na záťaž pri výstavbe.“

- A. P.: „Súhlasím s uvedenými námietkami p. F., p. H., p. Z. a p. Z.“

Mesto Žilina na základe podania navrhovateľa umiestnenia stavby zo 6. marca 2013 vydalo rozhodnutie o umiestnení stavby z 10. júla 2013, č. s. 7326/2013-36519/2013-OS-MT - rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu, ktorým sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia, pre stavbu „Sedem rekreačných chalúp, technická infraštruktúra, prístupová komunikácia, chodníky - I. etapa“ na pozemkoch CKN parcely č. 1064/17-20, parcely č. 1187/4, parcely č. 1188 a parcely č. 1187/2 a na pozemku EKN parcely č. 714/1 v katastrálnom území L., ku ktorým nemá navrhovateľ vlastnícke právo.

Proti rozhodnutiu prvoinštančného správneho orgánu podali v konaní o umiestnení stavby žalobcovia v 1/ až 3/ rade odvolanie z 21. augusta 2013 a žalobcovia v 5/ a 6/ rade odvolanie zo 4. septembra 2013. Žalobkyňa v 4/ rade odvolanie proti rozhodnutiu prvoinštančného správneho orgánu nepodala.

Účastník pribratý do konania vo svojom odvolaní namieta, že žalobca v 1/ rade nemá status účastníka konania, keďže nepodal včas odvolanie voči rozhodnutiu Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja, Odboru štátnej stavebnej správy č. 05312/2014/B621-SV/01086/Hod z 13. januára 2014.

Odvolací súdu uvádza, že v odvolacom správnom konaní vydal Okresný úrad Žilina, Odbor výstavby a bytovej politiky (žalovaný správny orgán) rozhodnutie z 15. novembra 2013, č. OU-ZA-OVBP2/V/2013/00034/Kod, ktorým nepriznal žalobcom v 1/ až 4/ rade postavenie účastníkov konania v územnom konaní, v ktorom sa koná a rozhoduje o umiestnení stavby „Sedem rekreačných chalúp, technická infraštruktúra, prístupová komunikácia, chodníky - I. etapa“. Proti tomuto rozhodnutiu podali včas odvolanie žalobcovia v 2/ až 4/ rade.

Rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Odbor štátnej stavebnej správy z 13. januára 2014, č. 05312/2014/B621-SV/01086/hod Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky zrušilo ako celok rozhodnutie žalovaného správneho orgánu z 15. novembra 2013, č. OU-ZA-OVBP2/V/2013/00034/Kod, ktorým žalovaný správny orgán rozhodol o postavení účastníkov konania v územnom konaní a prikázalo žalovanému správne orgánu so žalobcami v 1/ až 4/ rade konať.

Žalovaný správny orgán v odvolacom správnom konaní konal aj so žalobcom v 1/ rade a rozhodnutie žalovaného správneho orgánu mu ako účastníkovi konania doručoval. Podľa názoru odvolacieho súdu bol žalobca v 1/ rade účastníkom správneho konania ako aj súdneho prieskumu, nemení na tom nič ani to, že proti rozhodnutiu Okresného úradu Žilina, Odbor výstavby a bytovej politiky z 15. novembra 2013, č. OU-ZA-OVBP2/V/2013/00034/Kod nepodal včas odvolanie.

Účastník pribratý do konania vzniesol odvoláciu námietku, že krajský súd prihliadol na námietky, ktoré neboli žalobcami vznesené v Zápisnici z konania o umiestnení stavby, spojeného s miestnym šetrením z 12. júna 2013, resp. prihliadol na námietku žalobkyne vo 4/ rade, voči ktorej krajský súd zastavil konanie z dôvodu, že nepodala voči rozhodnutiu prvoinštančného správneho orgánu odvolanie a teda nemala aktívnu legitimáciu na podanie správnej žaloby. Krajský súd týmto konaním podľa účastníka pribratého do konania porušil zásadu koncentrácie konania, ktorá sa uplatňuje v zmysle Stavebného zákona v územnom konaní.

Podľa § 37 ods. 1 veta prvá Stavebného zákona podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón.

Podľa § 37 ods. 4 Stavebného zákona stavebný úrad po posúdení návrhu podľa odsekov 1 až 3 zistí, že návrh alebo predložená dokumentácia nie je v súlade s podkladmi podľa odseku 1, s predchádzajúcimi územnými rozhodnutiami, so všeobecnými technickými požiadavkami alebo s predpismi uvedenými v odseku 2, návrh zamietne.

Odvolací súd k uvedenému konštatuje, že úlohou stavebného úradu v konaní o umiestnení stavby je v zmysle § 37 ods. 1 a ods. 4 Stavebného zákona preskúmať z úradnej povinnosti to, či návrh a predložená dokumentácia sú v súlade s územným plánom obce alebo zóny. Neobstojí preto odvolacia námietka účastníka pribratého do konania o porušení zásady koncentrácie konania v konaní o umiestnení stavby.

Ďalej účastník pribratý do konania vzniesol odvoláciu námietku, že námietka žalobkyne v 3/ rade zachytená v Zápisnici z konania o umiestnení stavby, spojeného s miestnym šetrením z 12. júna 2013 je nezrozumiteľná. Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke odvolací súd uvádza, že pre posúdenie veci samej, ktorá je predmetom súdneho prieskumu, resp. odvolacieho konania, je táto námietka bez relevancie.

Žalovaný vo svojom odolaní uvádza, že urbanistický okrsok je nepochybne v zmysle právnych predpisov rekreačný, v ktorom hlavnú funkciu má šport a doplnkovú rekreácia. Z Územného plánu Mesta Žilina nevyplýva, že v danom území by mali byť umiestnené stavby verejnospesného športového charakteru. Rovnako podľa názoru účastníka pribratého do konania uvedeného v odvolaní neplatí, že doplnková funkcia (rekreačná) má priamo dopĺňať základnú funkciu (športová) urbanistického okrsku.

Podľa žalovaného rodinné domy a chalupy môžu byť architektonickým vzhľadom a hmotovým riešením totožné, rozdiel však je v spôsobe ich užívania. Podľa žalovaného k posudzovaniu, či sa stavba užíva na účel na to určený v kolaudačnom rozhodnutí, môže stavebný úrad pristúpiť až po vydaní kolaudačného rozhodnutia.

Vo vzťahu k týmto odvolacím námietkam odvolací súd uvádza, že jednotlivé konania upravené v Stavebnom zákone je nutné vidieť v ich vzájomnej časovej, formálnej a obsahovej súvislosti. Napriek tomu, že sú rozhodnutia vydávané v týchto konaniach rozhodnutiami samostatnými a existuje proti nim samostatná procesná obrana, nemožno prehliadnuť, že v stavebnom konaní stavený úrad preskúma aj to, či dokumentácia spĺňa zastavovacie podmienky určené územným plánom zóny alebo podmienky územného rozhodnutia (§ 62 ods. 1 písm. a/ Stavebného zákona) a v kolaudačnom konaní stavebný úrad skúma najmä to, či sa stavba uskutočnila podľa dokumentácie overenej stavebným úradom v stavebnom konaní a či sa dodržali zastavovacie podmienky určené územným plánom zóny alebo podmienky určené v územnom rozhodnutí a v stavebnom povolení. Ďalej skúma, či skutočné realizovanie stavby alebo jej užívanie nebude ohrozovať verejný záujem, predovšetkým z hľadiska ochrany života a zdravia osôb, životného prostredia, bezpečnosti práce a technických zariadení (§ 81 ods. 1 Stavebného zákona).

Územný plán Mesta v jeho textovej časti bod. 2.7.2.5 Telovýchova a šport na str. 124 až 126 navrhuje v každom urbanistickom okrsku rozvíjať funkčné plochy pre rekreačnú neorganizovanú telovýchovu, školskú telovýchovu a šport a organizovanú telovýchovu a šport. Pre rozvoj organizovanej telovýchovy a športu majú slúžiť už existujúce športové centrá ako napríklad Národné športové centrum, futbalový a zimný štadión, športová hala na Bôriku, plaváreň atď. a ďalej aj futbalové ihriská a to aj v lokalite Brodno. Podľa textovej časti bodu 2.5.2 Rekreačia na str. 89 rozsah potrieb v oblasti rekreácie má vymedzovať v rozsahu požiadaviek obyvateľov trvale žijúcich v meste ako aj obyvateľov z oblastí viazaného cestovného ruchu (chalupy, chaty, hromadné ubytovanie) a to v rozsahu požiadaviek na ich každodennú rekreáciu. Územný plán vychádza z predpokladu, že tieto potreby majú byť uspokojované nielen v rámci monofunkčne (jednostranne) zameraných území, ale aj v rámci aj inak funkčne zameraných plôch.

Z návrhu koncepcie rozvoja rekreácie, turizmu a cestovného ruchu podľa textovej časti bodu 2.7.5.2 na str. 143 podľa žalovaného vyplýva, že ako východiskovým v oblasti vidieckeho turizmu a pre rekreačno-turistický pobyt s ubytovaním a stravovaním je Žilina lokalitou medzinárodného významu, ktorú je potrebné v tomto smere rozvíjať, pričom vidiecke prostredie už v súčasnosti majú simulovať aj objekty individuálnej rekreácie medzi ktoré nepochybne možno zaradiť záhradné chatky a rekreačné objekty (chaty, chalupy, domčeky). Medzi takéto lokality je zahrnutý aj urbanistický okrsek Brodno.

Riešené rekreačné územie, v rámci ktorého sa majú navrhované stavby rekreačných objektov umiestniť, je síce prioritne vymedzené pre funkciu športu, avšak je potrebné prihliadať aj na účel tejto funkcie z hľadiska jej verejnoprospešnosti, keďže textová časť Územného plánu Mesta Žilina šport rozdeľuje na rekreačnú neorganizovanú telovýchovu - v krajine voľne vykonávané športové aktivity jednotlivcov (obyvateľov Žilina a turistov) prípadne skupín podľa ich individuálnych potrieb, na školskú telovýchovu a šport a na organizovanú telovýchovu a šport riadenú napríklad telovýchovnými jednotami (futbalové kluby, jednoty a pod.). Vo verejnoprospešných stavbách tak v textovej časti ako aj v jej grafickej časti sú pod písm. w/ označené stavby lokálnych verejných športovísk a detských ihrísk a stavebné úpravy jestvujúcich zariadení, pod písm. v/ stavby určené pre organizovaný šport (národné športové centrum, športová hala Hájik, verejné futbalové ihriská, zimný štadión, plaváreň) a v dopravných stavbách pod písm. t/ cyklistické a cykloturistické chodníky a trasy a stavebné úpravy jestvujúcich trás.

Podľa odvolacieho súdu z ustanovenia § 76 ods. 1 a § 85 ods. 1 Stavebného zákona vyplýva, že stavbu možno užívať len účel určený v kolaudačnom rozhodnutí prípadne v stavebnom povolení. Z uvedeného je zrejmé, že k skúmaniu otázky, či sa stavba užíva na účel určený v kolaudačnom rozhodnutí môže stavebný úrad pristúpiť až po jeho vydaní.

Odvolací súd preto vyhodnotil odvoláciu námietku žalovaného a pribratého účastníka do konania ako dôvodnú, keď nebol daný dôvod pre zrušenie rozhodnutia krajským súdom podľa § 250j ods. 2 písm. a/, písm. c/ a písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku.

Účastník pribratý do konania zhodne so žalovaným v odvolaniach uviedli, že krajský súd žiadal od navrhovateľa umiestnenia stavby predložiť kompletnú dokumentáciu rekreačných chalúp v rozpore so Stavebným zákonom, keďže tú má povinnosť navrhovateľ umiestnenia stavby predložiť až v konaní o vydaní stavebného povolenia.

Podľa § 35 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) územné konanie sa začína na písomný návrh účastníka, z podnetu stavebného úradu alebo iného orgánu štátnej správy. Návrh sa doloží dokumentáciou ustanovenou vykonávacími predpismi k tomuto zákonu spracovanou oprávnenou osobou (§ 45 ods. 4), a dokladmi ustanovenými osobitnými predpismi. V návrhu sa uvedie zoznam právnických osôb a fyzických osôb, ktoré prichádzajú do úvahy ako účastníci konania a sú navrhovateľovi známi.

Podľa § 3 ods. 4 písm. b/, písm. c/, písm. d/ a písm. e/ vyhlášky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona k návrhu na vydanie územného rozhodnutia sa prikladajú:

b/ urbanistické začlenenie stavby do územia, ktorý pozemok alebo jeho časť má byť určený ako stavebný, navrhované umiestnenie stavby na pozemku s vyznačením jej odstupov od hraníc pozemkov a od susedných stavieb vrátane výškového vyznačenia (spravidla v mierke 1:500),

c/ architektonické riešenie stavby, jej hmotové členenie, vzhľad a pôdorysné usporiadanie,

d/ údaje o základnom stavebnotechnickom a konštrukčnom riešení stavby vo väzbe na základné požiadavky na stavby,

e/ údaje o požiadavkách stavby na zásobovanie energiami a vodou, odvádzame odpadových vôd, dopravné napojenie vrátane parkovania, zneškodňovanie odpadov a návrh napojenia stavby na dopravné vybavenie územia a jestvujúce siete a zariadenia technického vybavenia územia.

Z vyššie uvedených ustanovení je zrejmé, že súčasťou dokumentácie pre územné konanie nie je projektová dokumentácia stavby (projekt stavby), tá musí byť podľa § 8 ods. 2 písm. b/ vyhlášky č. 453/2000 Z. z. priložená až k žiadosti o vydanie stavebného povolenia (obdobne rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, sp. zn. 1As 12/2004-67). Projektová dokumentácia stavby (projekt stavby), tak ako ju opísal krajský súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia preto nemusela byť ani súčasťou administratívnych spisov správnych orgánov, keďže tie ju v zmysle § 35 ods. 1 Stavebného zákona a § 3 ods. 4 vyhlášky č. 453/2000 Z. z. od navrhovateľa umiestnenia stavby neboli oprávnené vyžadovať pripojiť k návrhu na vydanie územného rozhodnutia.

Odvolací súd preto vyhodnotil odvoláciu námietku žalovaného a pribratého účastníka do konania ako dôvodnú, keď nebol daný ani dôvod pre zrušenie rozhodnutia krajským súdom podľa § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu, keď navrhovateľ umiestnenia stavby nebol podľa odvolacieho súdu povinný predložiť k návrhu na umiestnenie stavby projektovú dokumentáciu stavby. Tú ma povinnosť predložiť stavebník v zmysle § 9 vyhlášky č. 453/2000 Z. z. až spolu so žiadosťou vydanie stavebného povolenia v stavebnom konaní.

Odvolací súd z uvedených dôvodov že rozhodnutie krajského súdu vo výroku, ktorým krajský súd zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/, písm. c/ a písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku a § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku rozhodnutie žalovaného zo 7. marca 2014, č. OU-ZA-OVBP2/V/2014/00142/Kod a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, zmenil podľa § 220 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 250ja ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku tak, že žalobu žalobcov v 1/ až 3/ rade zamietol.

IX.

Námietka zaujatosti voči sudkyňi

Účastník pribratý do konania vzniesol vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu voči sudkyňi Krajského súdu v Žiline JUDr. Erike Čanádyovej, predsedníčke senátu v prejednávanej veci na krajskom súde (konanie na Krajskom súde v Žiline vedené v právnej veci pod sp. zn. 20S 49/2014) námietku zaujatosti.

Odvolací súd uvádza, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky inštitútom vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť (§ 14 až § 16 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku) sa v civilnom a v správnom súdnom konaní garantuje základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nestrannosť sa definuje spravidla ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti (nadšžania určitej procesnej strane).

Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu. Súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadšžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutia vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 71/1997).

Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania veci buď na návrh účastníka súdneho konania (§ 15a Občianskeho súdneho poriadku), alebo na základe návrhu (oznámenia) samotného sudcu (§ 15 Občianskeho súdneho poriadku). Obsahom práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom.

Európsky súd pre ľudské práva pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru.

Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Piersack proti Belgicku).

Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Nestrannosť z hľadiska správania sudcu je vlastne nedostatok subjektívnej nestrannosti, o ktorom svedčí správanie sudcu (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Boekmans proti Belgicku). Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva dôkaz o skutočnej zaujatosti.

Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje teória zdania nezaujatosti (spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná). Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Delcourt proti Belgicku).

Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania. Nestrannosť sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti zákonného sudcu je to, či obava účastníka konania je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Pullar proti Spojenému kráľovstvu).

Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnúc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľne skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Fey proti Rakúsku). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietať zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú.

Pri posudzovaní dôvodnosti námietky zaujatosti voči sudkyňi Krajského súdu v Žiline JUDr. Eriky Čanádyovej o skutočnostiach vylučujúcich sudcu z prejednávania a rozhodovania veci vychádzal odvolací súd zo zákonnej prezumpcie nestrannosti sudcu a z toho, že výnimky z tejto prezumpcie stanovuje iba zákon. Sudcovia sú totiž vo všeobecnosti vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí (len vtedy alebo až vtedy), ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti (§ 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Účelom § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku je prispieť k nestrannému prejednávaniu vecí, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska uvedeného ustanovenia je právne významný vzťah sudcu, a to buď k veci (o vzťah tejto povahy ide napríklad vtedy, keď sudca je účastníkom alebo vedľajším účastníkom konania, keď má osobný záujem na určitom výsledku konania, ale tiež vtedy, keď sudca verejne - napríklad prostredníctvom médií alebo iným spôsobom vyjadril právny názor na vec, ktorý je objektívne spôsobilý ohroziť jeho nestrannosť), k účastníkom konania (o takýto vzťah ide v prípade vzťahu sudcu charakteru rodičovského, manželského, súrodeneckého alebo iného blízkeho rodinného vzťahu alebo relevantného osobného vzťahu) alebo k zástupcom účastníkov konania.

Integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je garancia toho, aby vo veci rozhodoval nezávislý a nestranný sudca. Ústavná úprava práva na spravodlivý proces (článok 46 Ústavy Slovenskej republiky) zároveň na druhej strane zahŕňa aj právo na to, aby právna vec účastníka nebola odňatá zákonnému sudcovi, ktorý bol určený podľa zákonných pravidiel príslušnosti súdov (článok 48 Ústavy Slovenskej republiky). V zásade teda platí, že v určitej právnej veci by mal rozhodovať nezávislý a nestranný sudca vecne a miestne príslušného súdu, určený rozvrhom práce príslušného súdu a tento tzv. zákonný sudca by sa už v ďalšom priebehu konania nemal meniť. Výnimku z ústavnej zásady nezmeniteľnosti zákonného sudcu predstavuje inštitút vylúčenia sudcu z rozhodovania, ktorý zákonom predpokladaným postupom a zo zákonom predpokladaných dôvodov pripúšťa, aby zákonný sudca bol vylúčený z ďalšieho

rozhodovania. Zámer, ktorý tu umožňuje prelomiť ústavnú zásadu nezmeniteľnosti zákonného sudcu, spočíva v možnosti zmariť hroziace riziko, že by vo veci mohol rozhodovať zaujatý a nie nestranný sudca.

Z uvedenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky možno vyvodiť, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne.

Vo vzťahu k posudzovaniu subjektívnej nestrannosti sudkyne JUDr. Eriky Čanádyovej odvolací súd poukazuje na vyjadrenie sudkyne k vznesenej námietke zaujatosti v odvolaní účastníka konania, v ktorom sudkyňa uvádza, že sa vo veci necíti byť zaujatá, že nemá žiaden pomer k účastníkovi Ing. H. P. a konanie v právnej veci vedenej na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 20S 49/2014 nesúvisí s prácou jej manžela. Rovnako účastník konania v námietke zaujatosti neuviedol žiadne prejavy, či správanie sudkyne, ktoré by preukazovali jej zaujatosť vo veci. Pri subjektívnej nestrannosti musí súd vychádzať vždy z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak.

Vo vzťahu k podmienke objektívnej nestrannosti odvolací súd uvádza, že vychádzal z tohto, že sudkyňa bola v prejednávanej veci v zmysle rozvrhu práce zákonnou sudkyňou, že na základe procesného postupu súdu vo vzťahu k prejednaní veci ani vo vzťahu k účastníkom konania nemožno dospieť k záveru, že by sudkyňa konala zaujata, v rozpore s procesnými predpismi alebo v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania (účastníkom konania neposkytla rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok). Dôvody pre vylúčenie sudcu nemôžu v zmysle súdnej praxe spočívať ani v tom, akým spôsobom sudca vo veci rozhodol.

Účastník konania tvrdil, že zaujatosť sudkyne je daná tým, že voči manželovi sudkyne (pplk. E. R.) sa navrhovateľ viackrát sťažoval ohľadom jeho postupu ako vyšetrovateľa v trestnom konaní.

Odvolací súd uvádza, že v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Sama o sebe skutočnosť, že manžel sudkyne je vyšetrovateľom v trestnej veci účastníka konania, ani to, že účastník konania v tomto trestnom konaní využíva zákonné možnosti procesnej obrany, nie sú okolnosťami objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudkyňa krajského súdu je v právnej veci vedenej na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 20S 49/2014 zaujatá. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach.

V prípade sudkyne Krajského súdu v Žiline JUDr. Eriky Čanádyovej, voči ktorej bola vznesená námietka zaujatosti účastníkom konania v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu, vzal odvolací súd na zreteľ námietky účastníka konania, na základe ktorých dospel k záveru, že nezakladajú skutočnosti relevantné z hľadiska § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, a nie sú preto dôvodom pre jej vylúčenie z prejednávania a rozhodovania v právnej veci vedenej na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 20S 49/2014.

X.

Trovy prvostupňového a odvolacieho konania

O trovách prvostupňového a odvolacieho konania žalobcov v 1/ až 3/ rade rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a contrario v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, s § 224 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Žalobcovia v 1/ až 3/ rade nemali v konaní úspech, nárok na náhradu trov konania si uplatnili (§ 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), odvolací súd im náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania nepriznal.

Žalobcovia v 1/ až 3/ rade podali odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorým napadli

rozhodnutie krajského súdu v časti výroku o náhrade trov konania, pričom nesúhlasili s tým, že krajský súd vyhodnotil trovy vzniknuté v konaní v súvislosti s úkonom - ďalšia porada s klientmi 5. februára 2015, ako trovy ktoré neboli vynaložené účelne a preto ich náhradu žalobcom v 1 až 3/ rade nepriznal.

Vo vzťahu k odvolaniu žalobcov v 1/ až 3/ rade odvolací súd uvádza, že rozhodnutie krajského súdu vo výroku, ktorým krajský súd zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/, písm. c/ a písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku a § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku rozhodnutie žalovaného zo 7. marca 2014, č. OU-ZA-OVBP2/V/2014/00142/Kod a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, zmenil podľa § 220 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 250ja ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku tak, že žalobu žalobcov v 1/ až 3/ rade zamietol.

Podľa § 224 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku platí, že ak odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvého stupňa (rozhodnutie krajského súdu), rozhodne aj o trovách konania na prvostupňovom súde.

Odvolací súd zmenil rozhodnutie krajského súdu vo vzťahu k žalobcom v 1/ až 3/ rade vo veci samej, nemôže preto obstať ani výrok krajského súdu o náhrade trov konania vo vzťahu k žalobcom v 1/ až 3/ rade, z dôvodu odlišného výsledku konania, ako základného kritéria pre rozhodnutie o náhrade trov konania. Z uvedeného dôvodu je v ustanovení § 224 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku uložená povinnosť odvolacieho súdu rozhodnúť aj o náhrade trov konania pred súdom prvého stupňa.

Keďže odvolací súd zmenil podľa § 220 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 250ja ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku rozhodnutie krajského súdu vo výroku, ktorým krajský súd zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/, písm. c/ a písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku a § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku rozhodnutie žalovaného zo 7. marca 2014, č. OU-ZA-OVBP2/V/2014/ 00142/Kod a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie tak, že žalobu žalobcov v 1/ až 3/ rade zamietol, žalobcovia v 1/ až 3/ rade neboli v konaní úspešní, preto im odvolací súd nepriznal náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania a odvolanie žalobcov v 1/ až 3/ vyhodnotil ako nedôvodné.

V správnom súdnictve v konaní o žalobách rozhoduje súd o náhrade trov konania predovšetkým podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého, ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania; môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Z uvedeného je zrejmé, že podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v konaní o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov náhradu trov konania možno priznať len úspešnému žalobcovi, ktorý však v konaní úspešný nebol. Žalovaný a účastník pribratý do konania v konaní úspešní boli, avšak zo zákona im náhrada trov konania v správnom súdnictve neprináleží.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. osudoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.